

BİRLİK

EYLÜL-EKİM 1979
SAYI: 8

TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU/ YURT DIŞI
Örgütleme Komitesi (TÖK/YD-ÖK) Yayın Organı

Türkiye'de Seçimler Yapıldı...

HALK İÇİN DEĞİŞEN NE..?

İÇİNDEKİLER

A.T.Ö.F

Almanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
Otto Löwe Str. 1
6 Frankfurt 90
W.GERMANY

B.T.Ö.F

Britanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
388/A Green Lanes,
London N 4
ENGLAND

F.T.Ö.B

Fransa Türkiyeli
Öğrenciler Birliği
14 Rue du Faubourg,
St. Denis, Paris 75010
FRANCE

TÖK-YD(ÖK) Avrupa Çapında «TÜRKİYE HAFTALARI» Düzenliyor

TÖK-YD(ÖK), Türkiye'yi çeşitli yönleriyle tanıtabilmek amacıyla Kasım-Aralık ayları içinde,üye federasyon ve derneklerin bulunduğu ülkelerin çeşitli şehirlerinde "Türkiye haftaları" düzenleyecektir. Batı Almanya, Fransa, Avusturya ve İngiltere'nin çeşitli bölge ve şehirlerinde düzenlenecek haftalar boyunca; resim sergileri, dia gösterileri ve geceler düzenlenecektir. Haftalar düzenlendikleri ülkenin dilinde yapılacak, böylece bu ülkelerde yaşayan Türkiyeli işçi ve öğrenciler yanında, yabancı demokrat ve devrimcilere de hitap etme olanağı sağlanacaktır.

"Türkiye Haftaları"nı, Türkiye'de halkımızın baskı ve sömürüye karşı yürüttüğü Demokratik Halk Devrimi mücadelesine önemli bir katkı yapmak için çalışalım...

Etrafımızdaki Türkiyeli ve yabancı kitlelerin bu haftalara katılmalarını sağlayalım. Propaganda çalışmalarını en geniş şekilde yürütelim...

"Türkiye Haftaları"nı halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesini tanıtmak, enternasyonal dayanışmamızı güçlendirmek için güçlü bir silah yapalım...

Aşağıda bu konuyla ilgili olarak yayınlanan ÇAĞIRI'yı yayınlıyoruz :

TÜRKİYE'Yİ TANITMA GECESİNE ÇAĞIRI

DEMOKRATLARA, DEVRİMCİLERE, TÜM İLERİCİ KAMUOYUNA

Sizler Türkiye'yi ve Türkiye halkının yaşamını tanıyor musunuz ?

• Sizler, geniş çapta yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına sahip olan Türkiye'nin kimler tarafından talan edildiğini; gittikçe yoksullaşan halkın hangi koşullar altında yaşamını sürdürmeye çalıştığını; toplam nüfusun % 57'ünün ancak senede bir kere et yiyebildiğini ; her 15 000 kişiye bir doktor düştüğünü; doğan her 100 çocuktan 15'inin 1 yaşına girmeden öldüğünü; toplam nüfusun %61'inin hala okuma-yazma bilmediğini ve % 85 'inin hastalık, işsizlik, ihtiyarlık sigortasının olmadığını biliyor musunuz ?

• NATO ülkeleri içerisinde ABD'den sonra en fazla asker besleyen ülkenin Türkiye olduğunu ve devlet bütçesinin % 40 'ının ordu için yapılan harcamalara ayrıldığını duydunuz mu ?

• Türkiye Cumhuriyeti kurulalı 56 yıl olmuştur. Bu 56 yılın 14 yılı, yani her 4 günde bir gün, çeşitli dönemlerde sıkıyönetimle geçmiştir. Bugün Türkiye halkı yine sıkıyönetimle idare edilmektedir. Buna karşı çıkan ses, her türlü yönteme başvurularak boğulmaya çalışılmaktadır. Zaten kısıtlı olan basın ve fikir özgürlüğü tamamen ortadan kaldırılmak istenmektedir. Gazeteler toplatılmakta, sorumluları tutuklanmaktadır. Bilimsel sosyalizmin eserlerini Türkçeye çevirenler eserin büyüklüğüne göre 10 yıl, 20 yıl, hatta 30 yıl hapis cezasına çarptırılmaktadır. Devrimciler, demokratlar, anti-faşistler işkencehanelerde, darağaçlarında katledilmekte, ömür boyu hapis cezalarına çarptırılmaktadırlar. Halkın kendi haklarını koruyabilmesi için örgütlenmesi, gösteri yürüyüşü yapması "kanundışı" ilan edilerek yasaklanmakta, ve bu yasağa riayet etmeyenlere vur emri çıkarılmaktadır. Türkiye'de hakim sınıfların bu sistemi "demokrasi" diye adlandırdıklarını ve Batı Almanya gibi emperyalist ülkelerdeki finans kapitalistlerin de bu sistemi yaşatmak için onlara destek olduklarını biliyor musunuz ?

• Sizler kendisine Hitler ve Mussolini faşistlerini örnek alan MHP'yi ve kendi düşüncelerine bilinçli karşı çıkan herkesi ellerinde kara listelerle dolaşarak, buldukları yerde katleden BOZKURT cinayet şebekelerini tanıyor musunuz ? İşkencede, tertip ve sabotajlarda uzmanlaşmış aynı cinsten faşistlerin, MİT ve KONTR-GERİLLA denen devlet kurumlarında faal elemanlar olarak çalıştıklarından haberdar mısınız ? Yine aynı cinsten faşistlerin, hangi kılıklara bürünerek yurtdışında (Batı Avrupa) örgütlenmeye çalıştıklarını biliyor musunuz ? Ülkemizde adına "demokrat", "halkçı" diyen diğer partilerin yabancı sermayeye nasıl uşaklık ettiklerini ve halka karşı düşman tutumlarını biliyormusunuz?

• Türkiye'de Kürt ulusu ve diğer milli azınlıkların varlığından, onların üzerine nasıl bir baskının uygulandığından ve çeşitli tarihi dönemlerde kendi hakları uğruna mücadele ettikleri için T.C. devleti tarafından kitleler halinde nasıl katledildiklerinden haberdar mısınız ?

• Özellikle son birkaç yıl içerisinde, hergün 10-15 kişinin, bağımsız ve demokratik Türkiye uğruna katledilmelerine (bu zaman zaman Istanbul, Ankara, K.maraş'da olduğu gibi kitle katliamlarına dönüşmektedir), yüzlercesinin tutuklanmasına rağmen, Türkiye halkının örgütlü mücadelesinin hangi boyutlara ulaştığını; bu mücadeledeki saflaşmayı; çeşitli sınıf ve tabakaların konumlarını ve hangi hedeflere yöneldiklerini biliyor musunuz ?

İşte bizler, bütün bu konularda imkânlarımızın elverdiği ölçüde size bilgi vermeye çalışacağız. Türkiye'de siyasi iktidarı ellerinde tutan hakim sınıflar, Türkiye'nin "bağımsız" bir cumhuriyet olduğunu iddia etmektedirler. Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu — Yurtdışı (Örgütleme Komitesi) şimdiye kadar hakim sınıflar tarafından sürekli uyutulmaya çalışılan kamuoyuna, halkımızın içinde bulunduğu gerçek durumu ve mücadelesi hakkında sizlere bilgi vermeye çalışacaktır. Bu bilgiler, ne ülkemizdeki hakim sınıfların ve ne de onların ağababaları olan ABD, Batı Almanya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist ülkelerdeki finans kapitalistler tarafından inkâr edilemeyen belgelere dayanacaktır. Böylelikle, Türkiye'nin gerçekten "bağım-

ARKASI SAHİFE 24'DE

Seçimlerin kurtuluş olmadığı kanıtlandı

Cumhuriyet Senatosu üçte bir yenileme ve Millet Meclisi'nde boşalan milletvekillikleri için ara seçimler 14 Ekim'de yapıldı. Seçimlerden, faşist hakim sınıfların Batı Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin siyasi sözcüsü CHP oy kaybederek, Amerikancı faşist partiler ise oylarını artırarak çıktılar. Milletvekilliği için seçim yapılan 5 ilin 5'inde de AP adayları seçildiler. Seçim yapılan 50 senatörlüğün 33'ünü AP, 12'sini CHP, 3'ünü MSP, 1'ini de MHP aldılar.

SEÇİMLER ÖNCESİ DURUM: Tüm Halk Düşmanları Halkı Seçimlerin Kurtuluş Olduğuna İnandırmaya Çalıştılar.

Bilindiği gibi, 1977 seçimlerinde Ecevit ve CHP, "halkçılık", "demokrasi" maskeleriyle bir "umut" olarak ileri sürülmüş ve halkın o dönemde Amerikancı faşist MC partilerine duyduğu nefreti de kullanarak iktidara gelmişti. Ardından da kapı kapı dolaşarak emperyalist efendilerinden borç para dilenmiş ve faşist Türk hakim sınıflarını içine düştükleri krizden kurtarabilmek için yırtınıp durmuştu. Bu arada halkın artan hoşnutsuzluğunu ve bunun sonunda gelişen mücadelesini bastırabilmek için her türlü yolu denemiş, sonunda da faşist yüzünü kitlelere iyice göstermişti. Kahramanmaraş'taki faşist katliamın ardından ilan edilen sıkıyönetimle halk üzerindeki faşist baskılar bir kat daha artırılmıştı.

Bu durumda başta AP ve MHP olmak üzere tüm Amerikancı faşist partiler CHP'yi hedef almış ve bu sefer de bunlar "demokrasi" havarisi kesilmişlerdi. 14 Ekim seçimleri dolayısıyla hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki çelişki de keskinleşmiş, herkes seçimlerde halkı peşine takabilmek için bir diğerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermişti. Ecevit hükümetinin gerçekten bir "umut" olmadığını gün geçtikçe daha iyi anlayan halkın bu hoşnutsuzluğunu kullanmak isteyen Amerikancı faşist partiler CHP'ye çatmaları yanında anti-komünist propagandayı da ayyuka çıkardılar. İşte Demirel'in seçim konuşmalarından inciler:

"21 ayın sonunda eser ortadadır. Kan denizi ne dönmüş bir ülke ve bütün bunların yanında, düşmemek için eşkiyayı himaye eden, mezhep ve ırk kışkırtması, bütün tasarrufları gayrımeşru hale gelmiş, ar ve hayadan mahrum bir hükümet.

"Parlamentodan kaçanlar, milletten silleyi yemelidir. Aciz ve kasıtlı bir hükümetin günahını milletin, devletin, rejimin sırtına yüklemekte mana yoktur. Sandığa doğru giren oy, bütün şikayetlerin ortadan kalkmasına yetecektir. Millet, boş yağ tenekesine, boş sandıkla mukabele edecek. AP'ye teveccüh gösterecektir." (Milliyet, 6 Ekim)

Bu arada MSP başkanı Erbakan da hem AP'ye, hem de CHP'ye çatarak şunları söylemiştir :

"CIA kurusu Clifford Türkiye'ye geldi. Sabah kahvaltısını Ecevit'le yaptı. Öğle yemeğini Demirel'le yedi. MSP'yi tehlike kabul etti, yoketmeye kalktı. Bu işbirliği sonucu 1977 seçimlerini 6 ay öne aldılar. CHP ve AP nin birbirinden farkı yoktur. Çünkü aynı anadan süt emiyorlar. Biz, MSP'yi tek başına iktidar yapma savaşı veriyoruz. Kesinlikle koalisyon ve dışarıdan destekleme düşünmüyoruz. MSP'nin iktidara gelmesi demek, Sultan Fatih Mehmet'in eline kılıcı alıp yeriden ortaya çıkması demektir." (Milliyet, 11 Ekim)

CHP genel başkanı Ecevit ise seçim konuşmaları boyunca, iyice teşhir olan yüzünü gizleyebilmek için kılıktan kılığa girmiş, keskin "halkçı" pozlarını sürdürmeye çalışmıştır. Konya'nın Kanlıca nahiyesinde, üzerinde "Elektrik, Asfalt yol isteriz" yazılı dövizi görünce :

"Allah hükümetimize ömür verirse isteklerinizi yerine getireceğiz. Her köye elektrik götüreceğiz," demiştir. (Milliyet, 1 Ekim)

"Demirel bu ülkeyi 70 sente muhtaç etti ama, kendi yakını, hem kanun kaçağı olarak, hem de cepleri dövizle dolu yurtdışında beyler gibi yaşıyor. Şimdi siz söyleyin bunların bizden hesap sormaya hakkı var mı ?

"Demirel 'Bunlar 4 kazı idare edemez diyor'. Bunu diyenler 3 yılda 3'ü bir araya gelerek devleti bu hale getirdiler. Kimin neyi nasıl idare ettiği ortadadır." (Mil. 1 Ekim)

"Halktan aldığı güçle faşizmi iktidardan indiren Cumhuriyet Halk Partisi'nde birleşecek oylar, bu kez faşizmin yolunu tümden tıkayacaktır." (Mil., 9 Ekim)

"Toprağı işleyen köylünün, makinayı kullanan köylünün hükümetiyiz. Kendi getirdiğimiz iktidara sahip çıkmamız bize güç katacaktır. CHP bugün olduğu gibi kalkınmayı köyde sürdürecektir." (Mil., 13 Ekim)

Görüldüğü gibi, seçimler öncesinde tüm hakim sınıf partileri birbirlerine küfürler yağdırmış, halka kendilerini kendilerinden de çok düşündükleri (!) görünümünü verebilmek için yırtınıp durmuşlardır. Fakat hepsinin de amacı seçimlerden güçlü çıkıp efendileri emperyalistlere hizmeti kusursuz yürütebilmek idi.

DEVRİMCİLER SEÇİMLERİ BOYKOT EDİYOR

Türkiye'de devrimcilerin seçimler karşısındaki tavrı, geçmişte olduğu gibi seçim sahtekârlığını teşhir olmuştur. Geçmişte de devrimciler sürekli olarak seçimlerin bir sahtekârlık olduğunu, halkın kendisini hakim sınıfların hangi kesiminin daha çok sömüreceğini belirlemek diye

bir derdi olmadığını; seçimlerin kurtuluş olmadığını; tek kurtuluşun parlamentosu da dahil, tüm kuruluşlarıyla faşist komprador patron ağa devletini yıkacak olan halkın kendi iktidarını kurmasıyla gerçekleşeceğini belirtmişlerdi. Bu seçimlerde de aynı şekilde seçim sahtekarlığını teşhir eden devrimciler, halkı seçimleri boykot etmeye çağırdılar. Geçmiş seçimlerde birtakım devrimci guruplar seçimleri boykot çağrısına katılmayarak seçimlerde bazı adayları desteklemişler ve böylece de halk arasında parlamento hakkında boş hayallerin yaratılmasına hizmet etmişlerdi. Bu seçimlerde bu devrimci gruplar da seçimleri boykot taktiğini uygulayınca, tüm hakim sınıf kanatlarıve diğer halk düşmanları büyük bir paniğe kapıldılar. Hep bir ağızdan "seçimlere katılmanın bir yurttaşlık görevi" olduğu, "oy kullanmanın 'demokrasi'yi kurtarmanın bir gereği" olduğu yollu yaygaralar kopardılar.

İşte hakim sınıfların borazancılarından Milliyet gazetesinin "usta"(!), "akıllı"(!) ve de "çok bilmiş"(!) yazarlarından Örsan Öymen'in 'Politika Kazanı"nda "Çocuksu Devrimcilik mi ? Devrimci Çocukluk mu ? " başlığıyla 1 Ekim'de yayınlanan makalesi (Biraz yer tutmasına rağmen bu sahtekarın demagojilerini daha iyi sergileyebilmek için makaleyi olduğu gibi yayınlamayı uygun gördük):

POLİTİKA KAZANI

ÖRSAN ÖYMEN

Çocuksu Devrimcilik mi? Devrimci Çocukluk mu?

BÜYÜK alana açılan dar bir sokakta karşılaştık... On, ya da onbeş kişi kadardılar.

Yaşları da, onyedi, onsekiz, bilemedin yirmi arasında...

Kiminde ayva tüyünün biraz gelişmişi birer bıyık, kiminde sakal...

Birkaç da genç kız vardı aralarında... Blucinli, gözlüklü, popoları yere yakın...

İkişerli kol halinde, sert adım ve sert bakışlarla alana doğru yürüyorlardı...

Tam **"proleteryanın çelik disiplin"**ine yakışır bir tarzda.

"—Nereye gidiyorsunuz" diye, sorsanız alacağınız yanıt mutlaka şu olacaktı:

—Devrime.

—Ne yapacaksınız?

—Biraz devrimci eylem.

Meydana daldılar, o sırada parti liderini izlemekte olan kalabalığın içinde, ikişer üçer kayboldular.

Her biri ellerini ceplerine daldırdılar...

Birbirlerine, çelik disipline yakışır biçimde, keskin sert bakışlar attılar.

İçlerinde, santimetre kareye düşen tüy sayısı daha yoğun olan bir bıyıklıdan **"başlama işareti"**ni aldılar.

Ve eylemi başlattılar...

Ceplerinden çıkarttıkları, millî piyango bileti büyüklüğündeki kâğıt parçalarını çaktırmadan kalabalığın üzerinden havaya savurdular.

Sonra gene birbirlerine, çelik disipline uygun bakışlar atarak kalabalığın arasından ayrıldılar.

Merak ettim:

Yerde, ayak altında ezilmeye mahkûm kâğıt parçacıklarından birisini aldım...

Üzerinde gazlı kalemle yazılı iki satır.

"Seçimleri boykot. Burjuva parlamentosu için oy yok"

İmza?

İmza da yok...

Ama, şu seçim toplantıları sırasında özellikle CHP mitinglerinde sık sık görülen bu sessiz eylemciklerin nerelerden kaynaklandığını öğrenmek için, devrimcilik adına, **"solculuk"** adına **"Markaçılık Lenincilik"** adına çıkartılan fraksiyon dergilerine göz atmak yeter...

Dergilerinin başlarına devrimciliğin **"dev"**ini koyan ve sanki lunapark aynalarında boy büyüten cüce fraksiyonlar...

Seçimleri boykot ediyorlar...

Neymiş?

Burjuva parlamentosuna oy yokmuş...

Neden yokmuş?

Çünkü burjuva parlamentosu gericiymiş...

Egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda, proleteryanın sömürülmesine araç olmaktaymış...

Burjuva parlamentoları tarihi açıdan zamanlarını doldurmuşlarmış...

Parlamenter mücadelenin biçimlerine karşı durmak, bunu kesin olarak reddetmek gerekirmiş...

"—Kahrolsun oligarşi, kahrolsun parlamenterizm, kahrolsun dün akşamki bozuk kıymayı kakalayan lahmacuncu Şami..."

* * *

KARŞILARINA çıkıp da, zıpçıktıklarının nedenini sormaya kalkışsanız alacağınız yanıt bellidir:

"—Sen ne anlarsın bu işlerden, oligarşiyle bütünleşmiş moruk"

"—Ne iş tutarsınız, necisiniz" demeye kalkışsanız, meslekleri de hazırdır:

"—Devrimciyiz, abicim, üstelik Marksist ve de Leninist cinsinden"

—Aman, dersiniz yavaş konuş, duymasın.

—Kim duymasın, katil oligarşi mi? Belimden aşşaaa, Kasımpaşşaaaaa..."

—Hayır yanlış anladın, Lenin duymasın.

—Duysa n'olur ki?

—Hiç, herhalde her birinize birer Lenin madalyası verir. Ama yakanıza değil, mabadınıza oturtur bu madalyayı... Şöyle okkalı bir ayak izi biçiminde...

* * *

ŞAKA bir yana, Markaçılık-Lenincilik adına sürdürülen bu **"çocukluğa"** karşı, acaba ne derdi örneğin bir Lenin? **"Ne derdi"**si var mı? Diyeceğini taaaa 1920'lerde söylemiş...

Çağla olmadan çatlayan Almanyalı, Hollandalı sol komünistlerde 1919'larda 20'lerde aynı sloganları atmaya başlamışlar:

—Burjuva parlamentosuna hayır.

—Seçimleri boykot.

—Tarihi açıdan zamanını dolduran parlamenter mücadele biçimine hayır...

Böylesine laflar eder olmuşlar.

Lenin de oturmuş, bunlara karşı bir güzel döşenmiş.

—Siz devrimci, mevrimci değil, düpedüz hastasınız demiş.

Hastalıklarına da şu teşhisi koymuş:

—Bir çocukluk hastalığı...

Sonra uzun uzun anlatmaya çalışmış ki:

"Parlamenter seçimlere ve parlamenter mücadeleye katılmak, özellikle işçi sınıfının geri kalmış katlarını eğitmek için, ezilen ve cahil köylü yığınlarını uyandırmak ve aydınlatmak için zorunludur."

Öğretmeye çalışmış ki, **"parlamentarizmin tarihsel açıdan zamanını doldurmasıyla, pratikteki yok olması arasındaki yol, çooook uzundur. Burjuva parlamentosu ve bütün öteki gerici kurumlar var olduğu sürece, bunları dağıtmaya gücünüz yetmediği sürece, bu kurumlarda çalışmak zorundasınız. Yoksa gevezeden başka bir şey değilsiniz."**

1920'lerde marksist eylemin çocukluk hastalığına yakalananlara ve belki yarım asır sonra da yakalanacak olanlara hatırlatmak istemiş ki:

"...Parlamenter oportünizmi lanetlemekle ve parlamentoya katılmayı reddetmekle yetinerek devrimci duygu ifadesi kolaydır. Ama çok kolay olduğu için de, bu davranış çok çetin olan bir sorunu çözüme bağlayamaz."

"Gerici parlamentolardan ilerici amaçlarla yararlanılması gibi çetin bir sorunun üstünden atlayarak, bu zorluktan kaçınmayı denemek, çocukluktur."

Neden, çocukluk olduğunu da şöyle açıklamaya çalışmış:

"Hem yeni bir toplum yaratmak istiyorsunuz, hem de gerici parlamentoda inanmış, fedakâr yiğit devrimcilerden kurulu bir parlamento grubu yaratmanın güçlükleri karşısında geriliyorsunuz. Bu çocukluk değil midir?"

"En sert, en amansız ve en uzlaşmaz eleştiriler, parlamentarizme ya da parlamenter eyleme karşı değil, devrimci olarak parlamento seçimlerinden ve parlamento kürsüsünden yararlanmayı bilmeyen yöneticilere karşı ve hele yararlanmak istemeyenlere karşı yöneltilmelidir."

Sonra, daha devriminin "d"sini gerçekleştirememiş olan Alman ve Hollandalı solculara karşı, kendi ülkesinden örnekler vermiş.

Kendilerinin en karşı devrimci parlamentolara bile katıldıklarını (1905-şubat 1917 ekim-1917) bu katılmanın parti için sadece yararlı değil zorunlu da olduğunu anlatmaya çalışmış...

Nerede?

"Marksist eylemin çocukluk hastalıklarında... Daha 1920'lerde."

* * *

ARADAN 59 yıl geçmiştir ve bizim yerli Leninist bebeler, hâlâ 1920'lerde, kumda oynamaktadırlar. Acaba Lenin yaşasaydı, bu çocukluk hastalığına karşı şimdi ne derdi?

Ne diyecek?

Bu ifiah olmaz hasta çocuklara bir güzel, **"has'tir"** çekerdi.

"—Gidin başımdan, ve benim adımı bir daha ağzınıza almayın da, ne halt ederseniz edin" derdi.

Sayın "demokrat" yazarımız, aklısıra dalga geçerek devrimcileri teşhir edeceğini umuyor. Ardından da tam bir pişkinlikle Lenin'den alıntılar yapıyor. Meselelerin domuzuna farkında olup da bile bile çarpıtan böylesine satılmış "yazarlarımız"(!) böyle demagojilerle halkı uyutabileceklerini sanıyorlar. Bir de utanmadan Lenin'den alıntılar yapmış. Bu yazıyı okuyan ve Lenin'den birazcık haberi olmayan biri de Lenin'i şu katılmamış "burjuva parlamentaristi" sanacak. Sanki burjuva devletin yapısını gözler önüne seren, bu devleti yıkmadan iktidarın ele geçirilemeyeceğini söyleyen, bu devleti yıkmak için de şiddetin gerektiğini, parlamento yoluyla devrimin bir hayal olduğunu söyleyen Lenin değilmiş gibi.

İşte devrimciler burjuva devletin bir parçası olan parlamentoya da böyle yaklaşırlar. Yani onun devletin bir parçası olduğunu, devletle beraber parlamentonun da yerle bir edilmesi gerektiğinin bilincindedirler. Yalnız, eğer şartları varsa, burjuva parlamentosunu ve seçimleri de devrimci propagandanın bir aracı haline getirmeye çalışırlar. Burjuva demokrasisinin henüz geçerli olduğu emperyalist ülkelerde bu olanak sömürge, yarı-sömürge ülkelere nazaran daha fazladır. İşçi sınıfının kanı canı pahasına kazandığı demokratik hakları kullanabilme olanağına sahip olan bu ülkeler devrimcileri, zaman-zaman seçimlere kendi devrimci programları temelinde katılma ve hatta parlamentoya bile girme imkanı bulabilirler. Fakat ülkemiz gibi faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, hele hele sıkıyönetim şartlarında yapılan bir seçime,gerçek devrimcilerin kendi programları temelinde katılmaları ve bunu devrimci propagandanın bir aracı olarak kullanabilmeleri hemen hemen imkansızdır. Bu yüzden de doğru tavır, ülkemizdeki faşist hakim sınıfların seçim sahtekârlığını teşhir etmek ve seçimlerin kurtuluş olmadığını daha iyi kavratabilmek için boykot etmektir. TİP, TSİP, T'K'P, TİKP gibi halk düşmanı hain partilerin "sosyalizm", "komünizm" adına ortaya çıkıp seçimlere katılmaları bu gerçeği değiştirmez.

Yazarın da dediği gibi, Lenin, alıntılar yapılan " 'Sol' Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı" adlı yazısını 1920'lerde yazmıştır. Bu yazısında da ülkelerinde seçimleri ve parlamentoyu devrimci propagandanın bir aracı olarak kullanabilme olanağı olduğu halde bunu reddeden ve "sol" lafazanlığı tercih eden Hollandalı, Alman ve İngiliz "sol" komünistlerini eleştirmektedir. Fakat, yazarımızın bütünden koparıp yansıtmaya çalıştığı gibi, hiçbir zaman parlamenter yolun kurtuluş olduğu hayalini yaymamaktadır. Tam tersine, alıntıların yapıldığı aynı yazının biraz daha ilerisinde İngiltere'de o zamanlar yayınlanan bir gazeteye mektup göndererek seçimler ve parlamento konusunda bir takım görüşler getiren birisini kastederek,Lenin şöyle demektedir :

"Mektubun yazarının kafası şu noktada tamamen açıktır; proletaryanın amaçlarına ulaşmada tek araç, işçi sovyetleridir, yoksa parlamento değil. Ve bunu şimdiye kadar anlayamamış olanlar, bunlar en tahsilli kişiler , en tecrübeli politikacılar, en samimi sosyalistler, en bilgece Marksistler ve en dürüst vatandaşlar ve aile babaları da olsalar, yine de en müzmin gericilerdir."("Sol" Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, İng. baskı, s.80)

Tek başına bu alıntı bile, yazarın parlamentoyu kurtuluş yolu gösterme çabalarının acizliğini göstermeye yeter sanırız.

Devrimcilerin seçimleri boykot çağırısı üzerine paniğe kapılan ve halka seçimlerin kurtuluş olduğu sahtekârlığını yutturmaya çalışan halk düşmanlarının, kokuşmuş düzenlerini ayakta tutabilme çabaları gerçekten görülmeye değer. İşte bunlardan Ecevit sahtekârı :

"... bazı gurupların hem solcu geçinip, hem de CHP gibi demokratik sol bir partinin güçlü olduğu yerlerde, yalnız onun güçlü olduğu yerlerde, seçimi boykot kampanyalarına girişmeleri, sol görünseler de sağdan buyruk aldıklarını veya sağdan buyruk alan kışkırtıcı ajanların oyununa geldiklerini kanıtlamaktadır." (Milliyet, 12 Ekim)

Yine Ecevit Kars'ta konuşurken, "Sahte umutlara oy yok, tek yol devrim" diye bağıranlara hitaben :

"Tek yol oy arkadaşlar, tek yol oy. Biz halkın oyları ile faşizmi iktidardan indirdik ve iktidara geldik. Demokrasiyi ayakta tutan bu kalabalıktır. Kars halkı demokrasinin nöbetini tutuyor. Şimdi faşizmi iktidardan indiren bize, yüzünüzü yere çevirip faşist diyorsunuz. Bir derdi olan gelsin kürsüden konuşsun," demekte idi. (Milliyet, 12 Ekim)

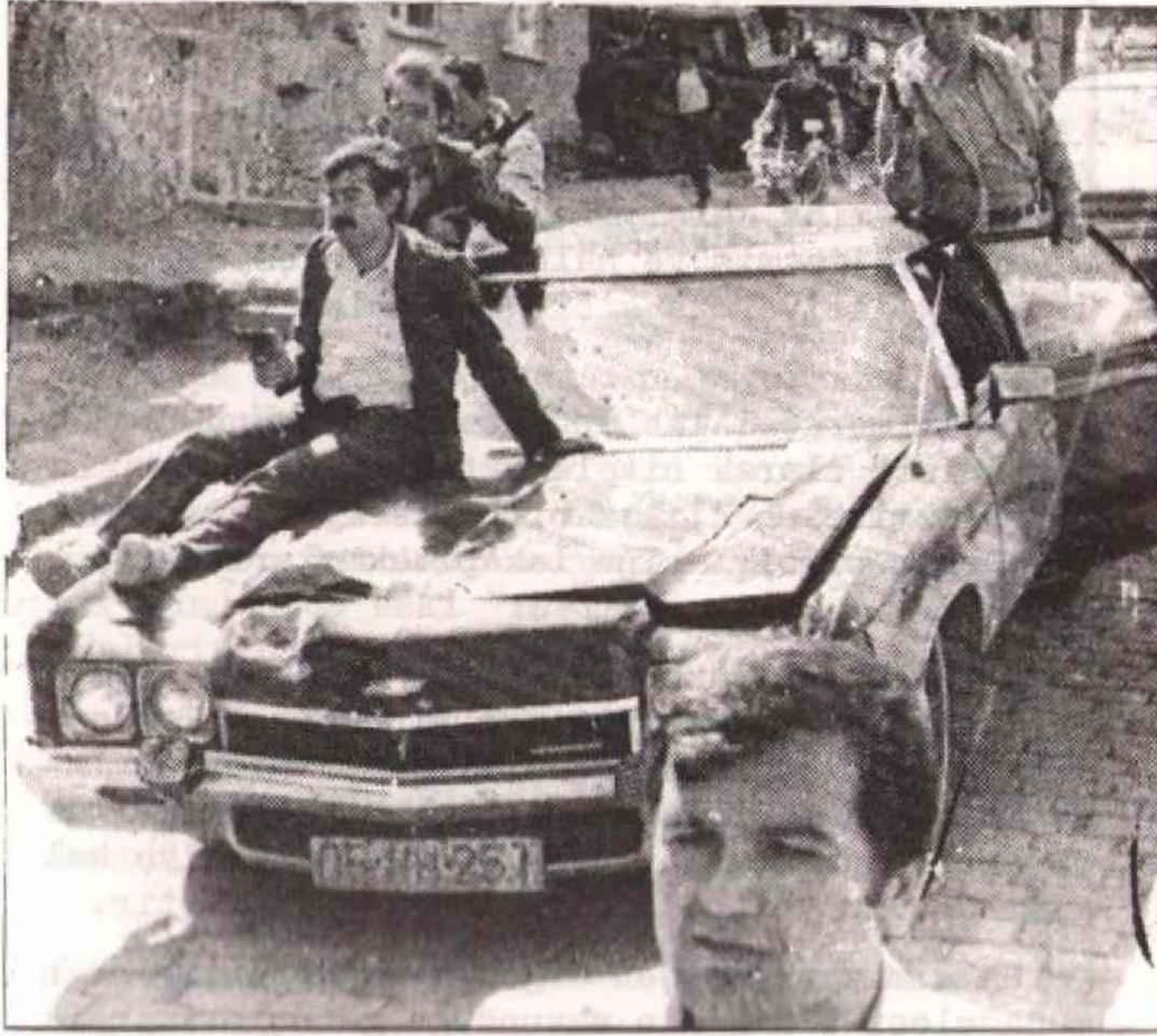
Bunlar hakim sınıf sözcüleri faşist partiler. Bir de kendine "sosyalist", "komünist" diyen TİP, TSİP, T'K'P, TİKP gibi sosyal faşist partiler vardı seçimlerde. Bunlar da aynen hakim sınıfların ağzıyla konuşarak seçimleri halka kurtuluş olarak göstermeye çalıştılar. TİP, TSİP seçimlere kendi adaylarıyla katıldı. Sahte T'K'P ise Istanbul'dan bir "bağımsız" aday gösterdi. Hakim sınıflar da gerine gerine halka; "kim demiş ülkede demokrasi yok diye. Bakın sol partiler de seçimlere katılıyor," dediler. Bunların demediği ve fakat halkın her geçen gün biraz daha anladığı, bu partilerin 'sol' filan olmadığı, halkın düşmanı olduğu, bilhassa da TİP, TSİP, T'K'P'nin amacının Rus sosyal emperyalizmine uşaklık edecek sosyalfaşist bir diktatörlük hayaliyle kuyruk salladıkları gerçeği idi.

GENİŞ "GÜVENLİK ÖNLEMLERİ"

Seçimler sırasında, özellikle Doğu illerinde , seçim nutukları atmaya gelenler halkın tepkisi ile karşılaştılar. Bir iki yerde CHP mitinglerine MHP'li faşistler tarafından saldırılar düzenlenmişti. Fakat genel olarak halk birçok yerde gelenleri taşlamıştır. Demirel'in Van gezisi, Ecevit'in de Kars gezisi bunlara birer örnektir. Ecevit'in Kars gezisi sırasında "Kars'ta büyük güvenlik önlemleri alınmıştı. Çevre il ve ilçelerden güvenlik kuvvetleri getiril -

miş, şehrin çeşitli yerlerine tanklar, asker ve polisler dizilmişti. ... Ecevit doğruca Kars'a hareket etti. Bu arada, çevre yollar üzerinde olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığı, yaklaşık 5 kilometrelik yol boyunca askerlerin tek sıra dizildiği görüldü." (Mil., 12 Ekim)

Seçimlerin yapıldığı 14 Ekim günü de "seçimlerin güvenliğini sağlamak" adına bütün ülkede polis ve asker terör estirmiştir.

Demirel Amerikan usülü korunuyor

SEÇİMLER SONRASI DURUM :

Seçimler sonunda milletvekilliği için seçim yapılan 5 ilin beşinde de AP kazanmıştı. Senato seçimlerinin çoğunluğunu yine AP almıştı. Milliyet gazetesinin yazdığına göre AP kullanılan oyların %54 'ünü alırken, CHP'nin aldığı oy oranı ancak %29 idi.

Görüldüğü gibi, CHP ve Ecevit'in "umut" olmadığını anlayan ve fakat seçimlerin ve partilerin niteliğini henüz kavramamış olan halk bu defa da Demirel'in demagojilerinin peşine takılmış ve AP'ye doğru büyük bir kayma olmuştur.

Seçimleri takibeden günlerde faşist partiler bu defa da hükümet kurma telaşına düştüler. CHP hükümeti istifa etti. Yeni hükümeti kurma görevi Demirel'e verildi. Bu arada CHP Genel Yönetim Kurulu da istifa etti. Ve CHP kendi için de birbirine düştü. Milletvekili alım-satımı hızlandı. Diğer partilerden ve özellikle de CHP'den istifa eden milletvekilleri ile bağımsızlar birer-ikişer AP'ye girmeye başladılar. Amaç AP'nin hükümet kurabilme şansını artırmak.

SEÇİMLER HALKA NE GETİRDİ ?

Görüldüğü gibi bu seçimler de faşist komprador patron ağa partileri arasında bir dalaşma şeklinde geçti. Faşist hakim sınıflar içine düştükleri bunalımdan bu seçimlerle de kurtulamayacaklardır. Çünkü bunalımları bir hükümet bunalımı değildir. Bunalımın esas kökeni emperyalizme göbekten bağlı ekonomilerinin içine düştüğü çıkmazdır. Hakim sınıflar hükümet sorununu kısa zamanda halledip, Ecevit hükümeti zamanında başlanan borç para alma kampanyasına devam edecekler ve bu paralar yardımıyla içine düştükleri krizden kurtulmaya çalışacaklardır. Hükümet için de çeşitli olasılıklar görülüyor. İlk elde, Demirel hükümet kurmayı deneyecektir. Çeşitli hakim sınıf partileri aralarında anlaşamaz da yeni hükümet güvenoyu almazsa, o zaman iki yol görünüyor. Ya AP-CHP koalisyonu, ya da 12 Mart 1971 sonrası dönemde olduğu gibi , parlamento dışından kişilerin kuracağı bir hükümet. Arkasından da bir erken seçim dalaveresi.

Hakim sınıflar kendi dertlerine derman ararken, halkın durumu nedir ? Seçimler halka ne getirmiştir ve ne getirecektir ?

Seçimler sonrasında halkın durumunda bir değişiklik olmamıştır. Türkiye hala bir yokluklar ve kuyruklar ülkesidir. Uzun dönemde de hakim sınıfların halk yararına yapacakları hiçbir şey yoktur. Yapamazlar da.

Yukarıda da söylediğimiz gibi, hakim sınıfların içine düştükleri çıkmazın esas nedeni emperyalist sömürü düzeninde yatmaktadır. Emperyalizmin bir bütün olarak kokuşmuşluğu ve içine düştükleri krizlerin yükünü emekçilerin sırtına yıkmak istemeleri yokluk ve kuyrukların esas nedenidir. Yokluk çeken, kuyruklarda bekleyen yine halktır. Yoksa bir avuç kanemici değil. Halkımız bu kokuşmuş düzeni yıkıp yerine kendi iktidarını kurmadıkça da sorunlarına çözüm bulunamayacaktır. Ülkemiz işçi sınıfı önderliğinde halkımız Demokratik Halk Devrimi ile kendi iktidarını kuracaktır.

— KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA PARTİLERİ !

— KAHROLSUN SEÇİM SAHTEKÂRLIĞI !

— YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ !

Sahte TKP'nin İngiltere Bölümü Kopuyor!

"... Bir başka deyişle, soldaki tüm örgüt - lerde görülen iç rahatsızlık, bunalım, devrimci durumun ürünüdür. Yansımasıdır.

TKP bu gerçeğin dışında değildir....

... Bir şey daha söyleyelim. Önümüzdeki dönemde devrimci durum daha üst aşamalara yükselirse, ki yükselecektir, bu tıkanıklık,bu nalım, ne derseniz deyin, iyice derin bir kriz durumu alacaktır." (İşçinin Sesi, sayı 97-98)

Uluslararası alanda emperyalist kapitalist sistemin krizleri tekelleri, emperyalist devletleri krizler içine sürüklemektedir. Emperyalizmin hegemonyası altında olan sömürge ve yarı sömürge ülkelerde bu krizler kendini daha da şiddetli bir biçimde göstermektedir.

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan ülkemizde sömürücü sınıfların krizleri kendini gayet bariz bir şekilde göstermektedir.

İçine düştükleri ekonomik krizler dolayısıyla siyasi alanda birbirlerini rezil edip, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmektedirler. Sömürü huzurlarını eskisi gibi sürdürme imkanlarını her geçen gün daha çok kaybederken, bugüne nazaran dünü arar hale gelmektedirler.

İşin "kötü" yanı krizlerin tüm yükü üstüne yüklenmek istenen emekçi halkın sömürü ve zulme başkaldırması, hakim sınıfların durumunu daha da kötüleştirmektedir. Onları şaşkına döndürüp, huzur kapısı arar hale getirmektedir.

Komprador patron-ağa partileri içinde kaymalar, transferler, "bağımsızlaşmalar", "partili olmalar" ve hatta siyasete "tövbe" etmeler bütün bu yüzdendir.

Partiler içinde guruplaşmalar, aynı parti içinde birbirlerini suçlamalar, birbirine " faşist" diye atıfta bulunmalar, parti kongrelerinde birbirlerine girmeler hep bu yüzdendir. Bunlar gibi sayısız örneğin sebebi, maddi temeli, hakim sınıfların içine düştükleri ekonomik krizlerdir.

Bu durum tüm halk düşmanı teşkilatlar içinde etkisini göstermiştir. Buna en son olarak yüzüne "komünist" maskesi takmış sahte T'K'P de eklendi. T'K'P ülkemizde işçi sınıfı içerisinde emperyalizmin aşırı kârlarıyla beslenen ve karşılığında işçi sınıfını aldatan işçi aristokratları ve sendika bürokratlarının Rus sosyal emperyalizmine uşaklık edenlerinin teşkilatıdır.

Bugünkü şartlarda varlığını sürdürmesi düzen savunuculuğuyla mümkün olan işçi aristokratlarının ve sendika bürokratlarının "komünist" maskeli kesiminin krizleri doğal ve hakim sınıfların durumlarıyla doğrudan ilgilidir.

Bugüne dek proletarya partisi olduğunu iddia edip, proleter disiplin anlayışıyla örgütlendiği safsatalarını yayan, cilalı "devrim","sosyalizm", "ileri demokratik düzen" incileri ile çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını kandırmaya çalışan sahte T'K'P'nin içine düştüğü kriz kendini kopmalar şeklinde gösteriyor. Bir kısım halk düşmanları kendilerine yeni, parlak gelecekler seçiyor, halkı kandırmanın değişik türlerini deniyorlar.

T'K'P İngiltere bölümü yayın organı "İşçinin Sesi" 97-98. sayısından bu yana T'K'P merkezini "sağ oportunist" olarak niteleyip, veryansın ediyor. Bunu yaparken kendisine sanki TKP programına karşıymış, sanki anti-faşist anti-emperyalistmiş ve halkın mücadelesinde yeri ni almak istiyormuş gibi görünümler vermeye çalışıyor.

T'K'P merkezi ise İngiltere bölümünü "sol oportunist" olarak nitelemektedir. Rus sosyal emperyalizmine uşaklıkta birbirleriyle yarışan bu hainlerin birbirlerine lakap takmaları neden - dir ?

Bilinçli olarak, efendileri Rus sosyal emperyalizmine hizmet etme ve bir sosyal faşist diktatörlük kurmanın şartlarını yaratma peşinde koşan sahte TKP, bunca zamandır Türkiye' de objektif durumlarını tahrif ederek Türkiye halkını devrim yolundan caydırmaya çalışmıştır.

Halkımızın gelişen örgütlü ve kendiliğinden mücadelesi T'K'P'nin savunduğu görüşlerin halk düşmanı görüşler olduğunu ortaya koymuştur. Demagojik laflarla işçi sınıfının bilimini tahrif ettiklerini ispatlamıştır.

Şimdi T'K'P halkın gelişen mücadelesi karşısında halk düşmanı bir engel olarak daha çok tanınmakta ve tecridi giderek hızlanmaktadır.Çünkü devrimci mücadelenin şiddetlenmesi, mücadele edilecek hedeflerin halkın pratiğinde de ortaya çıkması; bulanık suda balık avlamak isteyenlerin, sahte sözlerle halkı uyutmak isteyenlerin maksatlarını açık bir şekilde ortaya çıkarmaktadır.

İşte bu hainlerin birbirlerine lakap takmalarının asıl nedeni budur. T'K'P İngiltere bölümü, açık halk düşmanı bir hedef olarak varlıklarını sürdürmenin kendileri için iyi olmadığını görmektedir. "Akıllı" "sol oportunistler" halk düşmanlığını ülkemizde halkın mücadele seviyesine göre ayarlama taraftarıdırlar. Yoksa gelişen devrim mücadelesinin ayakları altında kalarak ezileceklerini fark etmektedirler. Gayretleri ömürlerini uzatmak için çırpınıştan başka bir şey değildir.

T'K'P merkezi ise eski siyasetiyle halk düşmanlığına devam etme taraftarıdır.

Bu hainlerin iki tarafının da özünde bir fark yoktur. Amaçları Rus sosyal emperyalizmine uşaklık ve bir sosyal faşist diktatörlüktür.

İngiltere'deki "akıllı" halk düşmanları daha düne kadar T'K'P'nin tüm siyasetlerini kabul edip uygularken; "faşizm tırmanıyor", "faşizme geçit yok" sahte şiarlarıyla Türkiyedeki

"İŞÇİNİN SESİ"NDEN

devletin, MHP dışındaki hakim sınıf partilerinin halk düşmanı olmadığını yayarken; halkı "aman uslu durun, faşizm gelir" diye mücadeleden alıkoyarken, bugün "devrimci durum" türküleri söylemektedirler. Bir yandan "devrimci eylem gerektiren devrimci durum"dan dem vuruyorlar, bir yandan da eski "faşizm tırmanıyor", vs. görüşlerinin doğruluğunu savunuyorlar.

Neymiş acaba bu "devrimci eylem gerektiren devrimci durum" ? Ne zaman ortaya çıkmış ? Yoksa "İşçinin Sesi"nin üç sayı öncesinden gökten zembille mi inmiş ?

Türkiye'de ne dünden bugüne, ne de "İşçinin Sesi"nin 3 sayı öncesinden bugüne özde bir şey değişmemiştir.

Ülkemizde devrimci durum yıllardır vardır. Türkiye halkının kendiliğinden ve örgütlü mücadelesi ve hakim sınıfların durumu bunun ispatıdır.

Devrimciler varolan devrimci durumu bilinçli bir mücadeleye, hakim sınıfların devletini yıkma mücadelesine dönüştürmek için çalışmaktadırlar. Bunu yayınlarında yüzlerce kez yayınlamakta, pratiklerinde de halkı örgütlemek için buna uygun eylemler yapmaktadırlar. Kan döküp, can vermektedirler. Acaba bu sosyal faşist hainler bunları şimdiye kadar hiç duymamışlar mıdır ? Şimdi kendileri maden bulmuş gibi "devrimci eylem gerektiren devrimci durum" buluyorlar.

Duymuşlardır onlar, şimdi de duymaktalar. Geçmişte devrimcilere, yurtseverlere "Maocu" ve "goşist" diye saldırıyorlardı. Hala da saldırmaktalar.

Onlar Türkiye'de devrimci durumun olduğunu çok iyi bilmekteydiler. Ve bilinçli olarak bunu tahrif edip, halkı devrim mücadelesinden vazgeçirmeye çalışmakta, devrim yerine sosyal faşist bir diktatörlük kurmayı amaçlamaktaydılar.

Halkımızın gelişen mücadelesi ve diğer objektif gerçekler, sosyal faşist hainlerin sinsi emellerini yerle bir ediyor. İşte tam da bu noktada T'K'P İngiltere bölümü hainliklerini kapatmak için, yıllarca olmadığını iddia ettikleri devrimci durumu kabul eder görünmektedirler. Bilinçsiz kitlelerin "bunlar da mücadele istiyor, o halde devrimciler" diyerek, kendilerini bir ön yargı ile değerlendirtip siyasi hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlar.

Bu hain klikler arasındaki farklılık (!) lardan birisi de CHP konusundadır.

T'K'P merkezi CHP'nin kuyruğunda giderek palazlanmak istemektedir. Geçtiğimiz yıllarda seçimlerde CHP'yi desteklemesi, onu "demokrat" göstermesi, CHP eliyle uygulanan sıkıyönetimi şirin göstermesi, CHP ile faşizme karşı UDC (Ulusal Demokratik Cephe) oluşturmaya çalışmalarının nedeni bu idi.

Bugün İngiltere bölümü buna sözde karşı çıkıyor. Hesapta CHP'ye karşı "ilkesel tavır" koyuyor.

"CHP toplumsal bir çorbadır. Ama başını tutan liberal burjuvazidir. İçinde tekelcilerin ılımlı kanadı da vardır."(İ.S.,S.97-98) diyerek komprador patron ağaların faşist CHP'sine liberal burjuvazi hırkası giydiriliyor.

"Oportunizmin de aktif desteğiyle Ecevit hükümeti patlamaları yavaşlattı ama patlayıcı maddeyi boşaltamadı. Tam tersine getirdiği önlemlerle, tüm siyasetiyle emekçilerin yaşamını daha da güçleştirdi. Hoşnutsuzluğu artırdı," diyerek "liberal burjuvazi" şerefini verdiği CHP'ye karşı "ilkesel tavır" alıp "oportunistleri" suçluyor.

Bugün CHP'ye Demirel bile yukarda söylenenlerin daha ağırını söylemektedir. CHP'nin Türkiye halkını ezdiği, halk düşmanı olduğu öyle bir gerçektir ki aksini iddia edenler halk içinde rezil olmaktadırlar. Dolayısıyla sizler gibi maskeli halk düşmanları için ağız değiştirmek, ikiyüzlüce davranmak gayet doğaldır.

CHP iktidara gelmeden ne diyordunuz ? Açın geçmiş İşçinin Sesi sayılarına da bakın, sahte kâr suratı görün. CHP'yi faşizme karşı mücadele eden bir şövalye kılığına sokan siz değilmi idiniz ? 1977 seçimlerinde ellerinizde seçim sandıkları Londra caddelerinde CHP'ye oy toplayıp yalancıktan seçimler yapan sizler değilmiydiniz ? CHP'nin "demokrat" olduğunu yayan siz değilmiydiniz ?

Sizdiniz satılmış uşaklar. Ve bugün çıkmış yakınıyorsunuz. İşçileri kandırmak, emekçileri aldatmak için hayasızca kendinizi siyaset değiştirmiş gösteriyorsunuz. Öte yandan da CHP'den vazgeçmeyerek, bu işi sadece halkı kandırmak için yaptığınızı ortaya koyuyorsunuz:

"Son olarak bir noktayı bağlayalım. Sakın yanlış anlaşılmasın (Hiç merak etmeyin — BİRLİK). CHP ile Cephe, eylem birliği yapılmasına ilkesel olarak karşı değiliz."

Peki ne yapmaya çalışıyorsunuz ? Yaptığınız T'K'P'nin hiçbir sahte görüşünü terketmemek, bu görüşlerinizi doğru görüşlere karşı bir çelme olarak kullanmak.

Aralarında özü aynı olan bunun gibi bir çok konularda "farklılıklar" vardır.

ARKASI SAHİFE 24'DE

Sosyal Emperyalizmin Ekonomik Tabanı

araştırma (3)

Bu önerileri biraz açıp, pratikte ne anlama geldiklerini görelim:

Endeks sayısının 5'e indirilmesi planlamanın desantralize edilmesi demekti. Reforma göre yalnızca teşekküllerin satış hacmi, temel ürün çeşitleri, toplam ücret fonu, kâr ve kârlılık, devlet bütçesine ödemeler ile devlet bütçesinden tahsisatlar merkezi olarak saptanacaktı. Üretkenlik normu, personel sayısı, ortalama ücret seviyesinin tesbiti, vs. konular teşekkül idaresine bırakılıyordu. Öte yandan ek kapasite yatırımları ile teknik modernleştirme projeleri yatırımları hala merkezi olarak saptanacaktı.

Kâr, kârlılık ilkeleri ekonomide baş köşeyi alıyor, bu hedefleri yerine getirebilmek için idarecilere geniş yetkiler tanınıyordu. Kârın daha büyük bir kısmı teşekkülde kalacak, idareciler bunu "maddi teşvik" olarak üretimi artırmak için kullanacaklardı.

Çok önemli bir nokta; devlet bankasından çeşitli teşekküllere yapılan karşılıksız yardımlara son verilmesi, bunun yerine faizli kredi verilmeye başlanmasıydı. Bunun anlamı üretim araçlarına sermaye karakterinin geri verilmesiydi. Bu durumda devlet, teşekkül karşısında finans kapitalisti durumuna geliyordu, yaptığı yatırımlar karşılığında artık değerden payına düşeni istiyordu. Bundan böyle maksimum kârı (bu durumda faizi) getiren yerlere yatırım yapması sözkonusu oluyordu.

Görüldüğü gibi reformların amacı tek tek teşekkülleri kendi kendini finanse eder duruma getirmek değildi. Bu, rekabetçi kapitalizme doğru geri ve ütopik bir adımdan başka birşey olmazdı. Reformların amacı devlet tekelci kapitalizmini restore etmekti.

Reform yavaş yavaş yürürlüğe sokuldu. 1968'in sonuna kadar tüm sınaî işletmelerin reform şartları altında çalışması öngörülürken, 1966 sonunda 45 000 sınaî işletmeden ancak %1.5'i yeni sisteme geçmişti. Bunun içinde 17 sanayi dalından 300 000 çalışanı olan 43 seçme işletme de dahildi. Aşağıdaki tabloda yıllara göre "reform" şartlarına geçen işletmelerin yüzdeleri görülüyor.

İlk 704 işletmenin başarıları hakkında konuşan Gosplan (Devlet Planlama Teşkilatı) Başkan Yardımcısı A. Bachurin satışın %11, kârların %24 ve emek üretkenliğinin %8 arttığını belirtiyordu. Bu rakamlar ekonominin yeni sisteme çevrilmemiş kesimindeki büyüme hızlarının oldukça üzerindeydi. Ne var ki, aşağıdaki tablonun da gösterdiği gibi bu rakamlar oldukça yanıltıcı idi. "Reform" şartlarına çevrilen işletmeler Sovyet ekonomisinin kaymağını oluşturuyordu. 1966'nın ilk yarısında yeni sisteme geçen 242 işletmenin yarıdan fazlası daha önce %40'tan fazla kâr oranı göstermişlerdi. 1967' nin sonuna kadar yeni sisteme geçen, tüm işletmelerin %15'ini oluşturan kısım, sınaî kârların %50'sini getiriyordu.

"Reform"un "başarılarını" daha iyi değerlendirebilmek için bu işletmelerin 1964, 1965'deki durumlarını bilmek gerekir, fakat bu giti veriler yayımlanmamıştır. Bilinen şey, "reform" yaygınlaştıkça bu "başarıların" gittikçe sönükleştiğidir.

Bu arada yeni fiat sistemi de yürürlüğe sokuldu. 1 Ekim 1966'dan itibaren geçerli olmak üzere hafif endüstride ve gıda endüstrisinde, 1 Ocak 1967'de de 1 Temmuz 1967'den itibaren geçerli olmak üzere ağır sanayi ürünlerinin yeni fiat listeleri tesbit edildi. Bu genel revizyon toptan fiatların genelinde %8-lik, ağır endüstri malları fiatında ise %15lik bir zama yolaçtı. 1 Ocak 1969 ve 1 Ocak 1970-deki yeni revizyonlarla zamlar daha da yüksek boyutlara ulaştı.

REVİZYONİST EKONOMİSTLERİN KAPİTALİZMİN RESTORASYONUNU GİZLEME ÇABALARI

Kosigin reformlarında anahtar, kârın ekonomik regülatör olarak rolünün genişletilmesiydi. SSCB Maliye Bakanı V. Garbuzov'a göre "yeni şartlar altında kârın bir dürtü olarak rolü eskisine nazaran oldukça büyümüştür. Diğer plan endeksleriyle beraber kâr, bir işletmeyi değerlendirmede ekonomik kıstasların başlıcalarından biri olacaktır...".

Revizyonist ekonomistlere göre değer kanunu "idarî kontrol" üzerinde hüküm sürmeliydi. Eko

SINAİ TEŞEKKÜLLERİN "REFORM" ŞARTLARINA TRANSFERİ

Yılı sonunda	Teşekkül sayısı	Toplam sınai teşekküller içindeki payı (%)	Çıktı (%)	Hizmetli (%)	Kâr (%)
1966	704	1	8	8	16
1967	7248	15	37	32	50
1968	26 850	54	72	71	81
1969	36 049	72	84	81	91
1970	44 300	90	92	(?)	95

Kaynak: Gertrude Schroeder, "Soviet Economic Reform at an Impasse"

nomist A. Birman "Günümüzde Kâr" adlı (1967)makalesinde şunları söylüyor:

"Son birkaç onyılın tecrübesi şunu kanıtlayıcı bir şekilde ispat etmiştir ki planlama organlarını ekonomik örgütler arasındaki milyonlarca ilişkinin herbirini düzenlemekten kurtarmadan ve bu ilişkileri ekonomik muhasebe temelinde inşa etmeden gerçek ekonomik planlamanın merkezileşmesini sağlamak imkânsızdır. Planlama ne kadar "somut", dakik ve tüm ayrıntıları kapsar şekilde olursa, bir bütün olarak ulusal ekonominin gerçekten planlı bir şekilde gelişmesini sağlamak o denli zordur."

Birman'ın burada söylemek istediği, karmaşık bir ekonomiyi planlamada pekçok idarî ve siyasi kararların gerektiğidir. Planlamacılar bu işi sadece kendileriyaparlarsa, bu kararların içinde boğulup kalacaklardır. O halde ne yapmalı ? Birman kurtuluş olarak değer yasasını ("ekonomik muhasebe") göstermektedir.

Birman'ın görmek istemediği; sosyalizmin, ekonominin birkaç uzman ve idareci tarafından idaresi değil, emekçi halk kitleleri tarafından idaresi olduğudur. Merkezi planlamanın milyonlarca bilinçli karar gerektirdiği doğrudur—bu kararlar kapitalizmde pazarda "kendiliğinden" alınır. Fakat sosyalizmde bu kararları almaya yardımcı olan milyonlarla bilinçli işçi vardır. İşte bu yüzden merkezi planlama yalnızca ve yalnızca kitlevi bir işlem olabilir ve olmalıdır.

Birman bu canalıcı noktayı gözardı ettiğinden, "sosyalizmde değer yasasının düzenleyici rolünü inkâr etmek için hiçbir zemin yoktur" sonucura varmaktadır. Ona göre:

"Nitelik olarak kapitalist olan, değer yasası değildir, sadece onun eylem biçimleridir, onun tezahürüdür.... Onun için problemin genelde "değer yasasının düzenleyici rolü" değil, bu düzenlemenin kontrolsuz niteliğidir, kapitalizm ve üretim araçlarının özel mülkiyeti şartlarında onun ekonomik, toplumsal ve siyasi sonuçlarıdır."

Bu tamamıyla tersten bir yaklaşımdır. Değer yasası tam da özel meta değişiminin düzenleyicisidir ve bunun en yüksek şekli üretim araçlarının özel kontroludur. Doğrudan üreticilerin üretim araçlarından ayrılması, onlara yabancılaşmasıdır. "Problem"in bu düzenlemenin kontrolsuz niteliği olduğunu söylemek bu düzenlemeyi ve böylece şu veya bu biçim altında özel meta üretiminin devamını kabul etmektir.

Bu, meta üretiminin tamamıyla yokedilmesini öngören K. Marks'ın yaklaşımından ziyade, kapitalist düzenin orasını burasını yamayarak devamını sağlamaya çalışan reformistlerden İngiliz John Maynard Keynes'e benzemektedir. O da benzer niyetlerle yola çıkarak, burjuva hükümetlerin ekonomiye müdahalesi yoluyla, kapitalist üretim anarşisini daha iyi "düzenlemeyi" ve bu anarşinin sonuçlarını kontrol altında tutmayı öneriyordu. Onun önerileri de 1974-75 krizinde tüm burjuva önerileri gibi çöktü.

Modern revizyonistlere göre sosyalizmde kârın temel fonksiyonlarından birisi "bir teşekkülün maliyet muhasebesi faaliyetini değerlendirmek için özlü önemli bir kıstas" olmasıdır. Çünkü "bir endeks olarak kârın esas fazileti onun objektifliğidir.

Sosyal emperyalistler meta üretiminin "objektif" kanunları karşısında secdeye kapanmaya hazırdırlar, çünki bu kanunlar tam da emekçi halk kitlelerinin birkaç sömürücüye boyun eğmesine dayanmaktadır.

Üretim randımanının bir göstergesi olarak kâr fikrinden, üretimin merkezi ya da hedefi olarak kâr fikrine atlamak için arada Çin Seddi yoktur. Nitekim Birman'ın makalesinde şunları görüyoruz: "Kâr, sadece verilen bir teşekkülde değil, bir bütün olarak toplumda gittikçe artan yeniden-üretimin <u>kaynağıdır</u>." Yani ekonomik büyümenin (gittikçe artan yeniden üretimin —yani sadece kullanılan üretici güçlerin yeri ne yenilerinin konulması değil, bunların artmasının da) temeli, canlı emeğin süregiden çabaları değil de, birikmiş emeğin, yani <u>sermaye</u>nin canlı emeği istihdam etmesiymiş !

Fiat reformları hakkında da Birman bunun kaynağını tanımlamada tam isabet kaydediyor:"Pratikte kârın öndegelen ekonomik endekslerden birine dönüştürülmesi, fiat oluşturulmasının ıslahı problemini önplana çıkarmaktadır." Çünkü önceleri değer yasası zorunlu olarak gözönünde bulundurulmasına rağmen fiatlar bu yasanın taleplerini yansıtmıyordu. Fiatlar mümkün olduğunca kitlelerin çıkarları açısından tesbit ediliyordu.

Öte yandan fiatlar ortalama bir kâr oranı sağlamıyorsa; fiatlar "değerleri", yani harcanan toplumsal gerekli emek miktarını yansıtmıyorlarsa, kâr anlamsız bir göstergedir. Ve bu yüzden de Garbuzov: "Fiatlar toplumsal gerekli emek harcamalarına mümkün olduğunca yakın olmalıdır; teşekküllerin normal kârlarla işlemesi için şartları yaratmalıdır" diyor.

Ekonominin merkezi düzenleyicisi olarak kârın tekrar ortaya getirilmesi, kapitalist üretim ilişkilerinin restorasyonunda tayin edici bir adımdı. Bunun pratikteki fonksiyonu, ekonomik karar alma mekanizmasında merkezin rolünü bölgelere transfer etmek, yani desantralizasyondu. Daha ilerde göreceğimiz gibi, "reformun" bu yönü onun gerçekten kapitalist özünü gözlerden gizleyebiliyordu. Çünkü Kosigin, Brejnev vb. takımının Sovyetler Birliğinde pazar ekonomisini canlandırma diye bir niyetleri yoktu. Onların niyeti kendiliğindenci pazar ekonomisi güçlerini (meta ilişkilerini) devlet finans burjuvazisinin çıkarlarına koşumlamaktı.

Bu en açık ifadesini kredi ilişkilerinin kurulmasında buluyordu. Geçmişte sosyalist devlet, kontrolu altındaki sermayeyi tüm halkın yararına kullanıyordu. Bir teşekkül gelişmek için sermayeye ihtiyaç duyduğunda, bu ona karşılıksız yardım şeklinde devlet tarafından veriliyordu. Bu yardımların dağıtımı Parti gözetimi altındaki planlama kurulları tarafından tüm ekonominin ve işçi sınıfının genel çıkarları gözönünde tutularak yapılıyordu.

Oysa "reform"larla bu uygulamadan vazgeçildi. Teşekküller sermaye artışını ya kendi kârlarıyla finanse edeceklerdi, ya da faiz karşılığı devletten alınan borç sermaye ile. Bu ikinci durumda devletin finans kapitalisti, teşekkülün de sınaî kapitalist rolünü oynadığına şüphe yok. Bundan da öte, bu sistemde üretim araçları "gelir getiren" sermaye olarak görülmektedir. Burada gözönünde bulundurulması gereken nokta sermayenin meta olarak muamele görmesi için ille de bir pazarın gerekmediğidir. Önceden belirlenmiş bir gelir elde etmek karşılığında sermayenin bir yerden diğer bir yere tahsisi de bir tip meta değişimidir. Öz olarak meta değişimidir. Sosyal emperyalistlerin sözcülerine göre Sovyetler Birliğindedevlet finans kapitalistlerinin faiz biçimindeki kârları da dahil olmak üzere kâr, fonların nereye, hangi üretim sahasına yatırılmasını tayin etmede ekonominin kumanda edici ilkesidir.

V. Palshkovskii ve B. Koriagin adlı ekonomistler bu konuda şöyle diyorlar:

"Gittikçe artan sosyalist yeniden üretimde planlı oranlar sistemini garantilemede faizin rolü büyümektedir."

Yine aynı makalede şunlar kaydedilmektedir: Çoğu Sovyet iktisatçıları "faiz hadlerinin ekonomik gerekçelendirilmesinde, banka borçlarının randımanının en önde gelmesi görüşündedirler.

Yani faiz haddi, bankadan alınan kredilerin teşekkül idaresince ne kadar randımanlı olarak kullanılacağına göre değil, fakat böyle kredilerin bankaya ne kadar randımanlı mali gelir getireceğine göre saptanacaktır. S. Shteinshleiger adlı iktisatçı tüm bu süslü sözleri bırakıp meselenin özüne iniyor şöyle deyince:"Faiz, bankanın borç verdiği değerleri artırmak için planlanmış bir tedbirdir." Borç verilen sermayeden elde edilen geliri bundan daha özlü tanımlamak mümkün mü ?!

Lazarenko'nun makalesine göre "Ticaretteki döner varlıkların %65'ten fazlası ödünç alınmıştır ve kullanılmaları için faiz ödenmektedir". "Reform" şartlarında desantralizasyona rağmen devlet teşekkülün hukuki ve gerçek sahibidir. Bunu ifade etmek için yeni bir mali bağ yaratılmıştır. Buna sermaye resmi denir, ve karmaşık bir şemaya göre her firma üretken sermayesine göre yıllık bir resim verir. Bu yeni kategoriyi haklı çıkarmak için Sovyet iktisatçıları kendilerini ele veren usavurmalara başvurmuşlardır. Şimdi bunları görelim.

Sovyet iktisatçıları arasında bir klik sermaye resminin temel fonksiyonunu tutumluluğu teşvik olarak görmektedir. "Ekonomik bir kategori olarak onların içeriği, üretken sermayenin daha iyi kullanılmasında ekonomik bir dürtü olarak görünmelerinde yatar." (V.Sitnin'in makalesi)

Bir başka iktisatçı, E.G.Efimova bu görüşü eleştiriyor: Sermaye resmi kısmen tutumluluğu teşvik için yürürlüğe sokulabilir fakat bu, bu teşvik biçiminin ekonomi için objektif olarak ne anlama geldiğini yeterince açıklamamaktadır.

Bu problemden kurtulmak için Liserman ve benzerleri sermaye resminin üretici fonlar üzerinden hükümet vergisi olarak görülmesini önerdiler. Fakat bu da reddedilmek zorunda kalındı , çünkü devlet teşekküllerin sahibi idi. Kendi kendisinden nasıl vergi alırdı ?

Daha önceki önerileriyle uyum içinde, üretim fiatı ekolünü savunanlar, sermaye resminin işletme üretim masraflarının bir parçası, yatırım yıpranma payı olarak görülmesini önerdiler. Bunun önşartı ise teşekkülün devletten bağımsızlığı idi. Bu ise sosyal emperyalist şeflerin niyetleriyle uyumlu değildi.

Sovyet iktisatçılarının tek diğer açıklaması ise "sermaye resminin; donatım ve üretken sermayenin diğer unsurlarının rantsal değerlendirilmesi" olduğudur. Sonunda meselenin köküne parmak basabildiler. Çünkü burada sözkonusu olan gerçekten de mali kazanç elde etmek için sermaye kullanılmasıdır. (Bu durumda devlet tekelci kapitalistlerinin yatırdığı sermayeden elde edilen gelir sözkonusudur.) Bu, üretimin amacının artık değer elde edilmesi haline gelmesi ve bu değerin kapitalist sınıf tarafından çalınması demektir. Devlet gelirlerinin bu değişikliği yansıtması ve devlet tekelci kapitalistlerinin talandan paylarını alması için devlet gelirlerinin sermaye yatırımı üzerinde temellenmesi şarttır.

Tam da buna uygun olarak Sovyet iktisatçıları "zamanla bu ödeme biçiminin bütçe gelirlerinin temel biçimi olacağını" itiraf etmektedirler.

Sermaye resmi, öz olarak, artık değerin rant tipi dağılımıdır. Sanayide üretilen artık değerden devletin (bürokrat burjuvazinin) aslan payını alması demektir.

Sermaye resminin niteliğini iyice ortaya çıkarması açısından Rakitskii'nin önerisi gerçekten ilginçtir. Bu iktisatçı insangücü kaynaklarından da benzer bir rantsal resim alınmasını önermektedir. Tüm sermayenin sahibi olarak devletin, kendi altındaki teşekküllere sağladığı fonlardan rant alma hakkından yola çıkan Rakitskii, devletin işçileri de kiraya verebileceğini önerdi ! Güya insangücü daha "rasyonel" olarak kullanılabilecek ! Rakitskii'nin önerisi "devlet-feodalizmi"ni ve hatta köleliği geri getirmeye yönelik bir öneridir, çünkü bu durumda işçi kendi işgücünün bile sahibi olamayacaktır !

Sosyal emperyalistler Rakitskii'nin önerisini ciddi olarak incelemeseler bile bu öneri kabaca da olsa "reform"un özünü yansıtmaktadır.

TARIMDA KAPİTALİZMİN RESTORASYONU

Brejnev ve çevresinin tarımda özel sektör önündeki engelleri kaldırdığına daha önce değinmiştik. Tarımda kapitalist üretim ilişkilerinin restorasyonunda önemli yer taşıyan bir nokta da beznarzadnie zvenya (düzensiz takım) denilen sistemdir. Bu sistem Kruşçov'un 1940'larda Ukrayna'da denediği sistemin biraz daha geliştirilmişidir.

Bu sistemde, kollektif ya da devlet çiftliğinin toprakları 5-6 köylüden oluşan guruplara belirsiz bir süre için parsellenmektedir. Guruba tohum, donatım ve ne yetiştireceklerine dair talimat verilir. Gurup dilediği gibi çalışmakta serbesttir. Gurup ürünü nakit para karşılığında kollektif ya da devlet çiftliğine satar. Elde edilen geliri dilediği gibi paylaşmakta serbesttir.

Zveno sisteminin gelişmesi maharetsiz ve az maharetli işçiler arasında eşitsizlik ve birliksizlik yaratmakta, onların bölünmesine yol açmakta, çiftlik idarecilerinin elini kuvvetlendirmektedir. Aynı zamanda bu, toplumsallaştırılmış ya da kollektifleştirilmiş tarımsal üretime meta ilişkilerinin girmesi demektir.

Zvenya'ların toprak üzerindeki süresiz kiracılığı, toprakta özel mülkiyetin restore edilmesine doğru bir adım olarak görülebilir- Aslında kapitalist tarım için toprakta özel mülkiyet bir zorunluluk değildir. Bununla birlikte bazı Sovyet yorumcular zveno'lara işledikleri topraklar üzerinde sürekli ve tanınmış haklar verilmesini öne sürmektedirler.

Sosyalizm şartlarında tarımda kollektifleştirme, kır-şehir çelişkisinin ortadan kaldırılması yolunda atılmış bir adımdı. Aynı zamanda bu küçük üreticinin bireyciliğini ve bencilliğinin yıkılması, bunun yerine işbirliği ve dayanışmanın geliştirilmesi idi. Zveno sistemi tüm bunlara indirilmiş büyük bir darbedir.

Brejnev 24 Mart 1965 Merkez Komitesi plenumunda yaptığı konuşmada partinin kırlık bölgelerde kime dayanacağı hakkında şunları söylemektedir:

"Parti bu uzmanları (tarım uzmanlarını) tarımı ilerletme kavgasında güvenilir ve kalifiye destek olarak görmektedir. KP'nin yetiştirdiği uzmanlara güveniyoruz. Teşekküllerin, Parti ve Sovyet örgütlerinin başkanlarının aktif desteğiyle tarım uzmanları yaratıcı potansiyellerini geliştirecekler ve ürün veriminde ve hayvancılıktaki üretkenlikte sürekli artışı sağlayacaklardır."

Aynı zamanda Brejnev bundan böyle tarımda büyük devlet kampanyalarının açılmayacağını , parti tarafından "buyruk ve bürokratik talimatlar verilmesi, kollektif ve devlet çiftlikleri önderlerinin ve uzmanlarının himaye edilmesi veya görevlerinin gasbedilmesi" olaylarının olmayacağını vaad etti. Bunun yerine SSCB Tarım Bakanlığının Kolhoz veSovhoz üretimini kontrolda büyüyen rolü üzerine bir emirname çıkarıldı.Bu emre göre, üretim teslim hedefleri çok önceden tesbit edilecek ve devlet bunları keyfi olarak değiştiremeyecekti. Çiftlik idarecileri çiftlikleri kâr dürtüsüne göre işleteceklerdi.Çiftliklerle devlet alım acentaları arasındaki ilişkiler kontrata bağlanacaktı.

1966'da çiftliklerin kâr dürtüsü temelinde gelişmelerini teşvik etmek için çiftlik başkanlarının mükâfatlandırılması, 1965 reformundaki sanayi teşekküllerinin idarecilerinin mükâfatlandırılmasına benzer bir temele oturtuldu. Örneğin çiftlik görevlilerinin maaşı şimdilerde çiftliğin brüt parasal gelirine bağlıdır.Bunun üstüne, elde edilen her %1 kâr için aylık maaşın %5'i, planın aşılması halinde her %1 için yıllık maaşın %2'si teşvik olarak ödenmektedir. Bunun da üstüne, oldukça kârlı sanayi bitkilerinin üretimine geçilmesi halinde bunlar için ayrılmış primler ile, "materyal ve emek harcamalarından tasarruf" edilmesi için ayrılan primler.

Birçok idareci için bu ödüllendirme sistemi yeteri kadar ileri gitmemektedir. Örneğin,"Voprosy Ekonomiki" adlı dergide Kirov Kollektif Çiftliği başkanı idareci maaşlarının brüt gelir üzerinden değil, tarımsal üretimde yatırılan sermayenin kazanç haddi üzerinden hesaplanmasını istemektedir.

Sosyolog K.A.Şaibekov'un "Kollektif Çiftliklerde Kanunî Ödüllendirme" adlı kitabına göre Kazakistan'da incelenen 27 kollektif çiftlikten 11'inde çiftlik başkanları sıradan çiftçilerden 15, hatta 19 kat fazla maaş almaktadır.

Bu gelirin bir kısmı yeni kulakların yan faaliyet olarak giriştikleri özel tarımdan gelmektedir. Bunlar çoğu zaman kollektif üyelerini ücretle tutmakta ve kendi özel parsellerinde çalıştırmaktadır.

Brejnev'in 1967'de çıkardığı "Tarımda Yan Teşekküllerin Daha Da Gelişmesi İçin Emir" ücretli emeğin daha da sömürülmesi ve yüksek gelirlerin özel sermayeye dönüşümü için büyük ufuklar açtı. Buna göre çiftlikler imalat teşekkülleri kurabileceklerdi (özellikle tarımsal ürünlerin işlenmesi, inşaat malzemeleri ve tüketim malları sahalarında).

Finansman çiftliklerde alıkonan kârlardan ve de devlet bankasından gelecekti. Bu teşekküller kendi üretim planlarını saptayacaklar, tüketici kooperatifleriyle ve devlet perakende ticaret ağıyla fiatlar konusunda pazarlık yapabilecekler, doğrudan sınai teşekküllere satabilecekleri gibi, serbest köylü pazarlarında da ürünlerini satabileceklerdi.

1969'da bir lobi örgütü olarak Kolhozlar Konseyi'nin kurulmasıyla yeni kulakların ayrı bir sınıf olarak örgütlenmesinde önemli bir adım atılmış oldu.

Tarımda genel eğilimin özerkliğe doğru olduğu gözlemlenebilir. Fakat devletin, toprağın hukuki sahibi olarak, onu kullanan sovhoz ve kolhozlardan nakit rant alması için pek çok öneriler vardır. İngiliz ekonomisti Alec Nove'a göre bir kadastro yapılması düşünülmektedir. Böylelikle devlet; toprağın niteliğine, bereketli

liğine, yerleşim merkezlerine, ulaşıma ve sulama kanallarına yakınlığına göre onu kullanan çiftliklerden diferansiyel rant alabilsin! Bu, toprak rantının kapitalist üretim tarzına özgü biçimidir.

İŞÇİ SINIFININ SÖMÜRÜLMESİ

Sosyalizm şartlarında Sovyetler Birliği'nde ekonomi yaygın, "ekstanbif" yatırımlar temelinde geliştiriliyordu. Yani yapılan yatırımlar işçiler üzerindeki iş yükünü hafifletmeyi amaçlıyorlardı. Aynı şekilde ekstansif kalkınma da yeni fabrika ve makinelerin inşası demekti. Bu şekilde yatırımlar üretimin yaygınlaşması amacına hizmet ediyorlardı.

Öte yandan 1965 reformlarında modern revizyonistler ekonominin ekstansif geliştirilmesinden yoğun, "entansif" geliştirilmesine dönüş yaptılar. Entansif gelişme emek sürecinin yoğunlaşmasına, şiddetlenmesine, işçi sınıfının sömürülmesinin artmasına dayanır. Kapitalizm canlı emeğin sermaye tarafından boyunduruk altına alınması yoluyla artık değer elde edilmesi üzerinde yükseldiğinden, bu sistemde entansif kalkınma başta gelir. Bunu sağlamak için de entansif yatırımlara ihtiyaç vardır. Bu, bantların hızlandırılması, vb. yöntemlerle gerçekleştirilir.

İktisatçı A. Birman'a göre:

"Toplumsal üretimin büyümesi ekstansif temelde değil, entansif temelde yürümelidir, yani öyle bir şekilde ki birim çıktı başına toplumsal emek harcamaları azalsın ve bu emeğin uygulanmasından (elde edilen) ek gelir artsın."

Brejnev'in 1971-1975 planında tüm sınai büyümenin % 80 'inin emek üretkenliğindeki artışlardan geleceği belirtilmektedir.

Modern revizyonistlerin işçi sınıfının sömürülmesini yoğunlaştırma araçlarından birisi de ücret ve prim sistemidir. Reformdan önce tüm ücretler planda saptanıyordu. Proletaryanın siyaseti işçiler arasında varolan maharet farklılıklarını azaltmaya ve yoketmeye doğru gidiyordu. Bu da ücret politikasında kendisini maharetli, üretken işin emek karşılığından az ödenmesi, maharetsiz, az üretken işin ise emek karşılığından fazla ödenmesi şeklinde gösteriyordu.

Öte yandan reform şartlarında ücret tesbitinin teşekkül idarecilerine transferi tüm bunları değiştirdi. Büyük kâr elde etme peşinde koşan idareciler ücret politikasındaki tüm siyasi önermelerden vazgeçtiler. Giriştikleri yeni pratikte üretkenliği ve mahareti oldukça yüksek olan konumların ücretlerini yüksek, az üretken olanlarınkini ise düşük tutma yoluna gittiler. Bu pratik, daha önce kapitalizmde olduğu gibi; işgücünün, değerine göre alınıp satılan bir meta haline geldiğini yansıtmaktadır.

Prim sistemine bakacak olursak bunun da işçileri daha sıkı çalıştırmak ve emek üretkenliğini artırmak için hazırlandığını görürüz. Bu sistem "kâra ortaklık" şemasına benzemektedir. Reformlar sonucunda, işletmelerde elde edilen kârların bir kısmı işletme idarecilerinin tasarrufuna bırakılmıştı. Bunun bir kısmı "üretim geliştirme" fonuna giderken, bir başka kısmı da teşvik fonuna gidiyordu. Bu fon üretken işçileri, teknisyenleri ve idarecileri primlerle ödüllendirmek için kurulmuştu. Ödüllendirme de kâr planının tamamlanması ve aşılmasına bağlıydı. 1970'te bu gibi teşvik fonları toplam Sovyet ücret fonunun %10'una varıyordu. Bu temel teşvik fonunun dışında, örneğin 1968'de sayıları 30'a varan ek özel prim planları bulunmakta idi.

Prim sisteminin böyle karmaşık olması tesadüfi değil. Çünkü böyle olmasının nedeni, teşvik sisteminin işçileri aldatıp daha sıkı çalışmalarını sağlamak için kurulmuş olduğu gerçeğini gözlerden gizlemektir.

Kiev'de sistemin işleyişi üzerine hazırlanan bir rapor, onun amacının "esas olarak mühendislik ve teknik kadroların ve beyaz yakalı "büro" hizmetlilerinin kazançlarını iyileştirmek" olduğu sonucuna varıyor.

Gerçekten de 1966'da yeni sisteme geçen teşekküllerde beyaz yakalı idarî personelin gelirleri % 10.3, mühendislik ve teknik personelin gelirleri % 8.2 artarken, işçilerinki ancak % 4.1 artmıştır. 1967'nin 4. çeyreğinde kârlardan ödenen primler iki ayrıcalıklı gurup için ücretlerinin % 20 'sine tekabül ederken, işçilerin ücretlerinin ancak % 3.3 'üne tekabül ediyordu.

İşçi sınıfının sömürülmesinin yoğunlaşmasında da en önemli yöntemlerden birisi de "fazladan" işçilerin atılması ve geride kalanların çalışma temposunun hızlandırılmasıdır. Ekonomist E. Manevitch'e göre:

"İşletmelerde çoğu zaman kendilerine hiç ihtiyaç olmayan pekçok kişi istihdam edilmektedir. Onlar için yeterli bir iş yükü yoktur ve çoğu zaman üretimle hiçbir ilgisi olmayan fonksiyonlar yürütmekteler. Sınai işletmelerde işçi fazlası, iş disiplininin kuvvetlendirilmesine ve iş zamanının rasyonel kullanımına yardımcı değildir?"

Reform bu problemi "çözmek" için harekete geçti. Ekonomist N. Fedorenko şöyle diyor:

"Yüksek kârları sağlayan diğer faktörler arasında insangücü istihdamının iyileştirilmesi vardır... Bu, teşekküllerin üstten belirtildiği şekilde işçi sayısını ve görevlere göre dağılımını planlama görevlerinden kurtarılmalarıyla sağlandı. Yıllardan beri ilk kez yeni sistem altında çalışan işletmelerde istihdam, plan rakamının % 0.8 altındadır. Bazı teşekküllerde istihdam edilen kişilerin mutlak sayısında gerçekte bir düşme olmuştur — 1966'ya kadar bu sayı şaşmadan artma göstermişti. Boşta kalan işçiler eski sisteme çalışmaya devam eden teşekküllerde iş bulmuşlardır."

Fakat reform mekanizmasında aksayan bir kısım ortaya çıktı. Teşvik fonunun büyüklüğü üc-

ret fonunun büyüklüğüne bağlı idi. Bu ise istihdam edilen kişi sayısına bağlı idi. Bu bakımdan işçilerin bir kısmını işten atıp üretkenliği artırmak, teşvik fonundan idarecilere gelen fonda bir azalmaya yolaçıyordu.

Buna "parlak" bir çözüm bulundu — denenmiş ve gerçek kapitalist bir çözüm. 1969'da Şçekino Kimya Kombinası idarecileri yeni bir planla piyasaya çıktılar: işten atılan işçilerin ücretlerini ücret fonundan prim fonuna transfer etmek. Böylece teşvik fonunu şişirmek. Önceleri bu şema Şçekino işçilerinin büyük direnişiyle karşılaştı. İşçiler işten atılmaları protesto ettiler. Şemayı bir işçi şöyle özetledi: "Ne ?! Benim daha yüksek ücret almam için yoldaşlarım işten atılacak ?!!"

Tüm direnişlere rağmen Ekim 1969'da parti merkez komitesi bu şemayı onayladı. 1970'in sonuna doğru Şçekino "deneyi" Bakanlar Konseyi'nin konu hakkındaki bir emirnamesi ile resmileştirildi. Ocak 1971'de 750 000 işçi çalıştıran 121 teşekkül bu şemayı uygulamaya koymuştu. Hedef 2-3 yıl içinde işçi sayısını 65 000 kadar düşürmekti.

Bir yıllık deneyimden sonra bu teşekküllerde emek üretkenliği bir bütün olarak ekonominin 2 katı idi.

Sosyal emperyalistler Şçekino planını herkes tarafından özenilecek bir model olarak gösteriyorlar. I. Lazarenko'nun "Emek Ödüllendirmesi, Emek Teşvik Fonları ve Sovyet Sendikaları" adlı kitabında "Şçekino Kimya Kombinasının 3 yıllık tecrübesinin iyi sonuçlar verdiği" belirtilmektedir. Bu iyi sonuçlara emek üretkenliğinde %108 'lik bir artışa karşılık %30 'luk bir ücret artışı da dahildir. O da hala iş bulabilenler için!

GERÇEK BURJUVAZİ

Sovyetler Birliği'nde bugün gerçek devlet kapitalistleri, merkezi devlet aparatını kontrolleri altında bulunduran yüksek bürokratlar ve parti görevlileridir.

Yapılan reformlarda merkezi planlama önemini muhafaza etmiştir. Ekonominin kontrolü de planlama sürecini yönlendiren parti ve devlet görevlilerinin elindedir. Reformlar idarecilerin kontrolüne ve teşekkül bağımsızlığına bir takım tavizler vermiştir, mali yönden de idareciler getirilen değişikliklerden yararlananların başlıcalarıydı. Fakat "reform"un bu yönü merkezi devlet kapitalistleri ile onların astları arasındaki ittifakı sağlamlaştırmaktan başka birşey için değildi.

Gosplan başkanı A. Bachurin 1968'deki bir makalesinde bunu şöyle vurgulamaktadır :

"Mesele, planlama ile insiyatif arasında optimal bir ilişki kurmaya gelmektedir, öyle bir ilişki ki her teşekkül ve onun kollektifinin çıkarları ile bir bütün olarak toplumunkiler arasında maksimum koordinasyon olsun. Bu, reformun baş görevlerinden birisini teşkil etmektedir; hiçbir şekilde planlı ekonomi yöntemlerinden vazgeçip, ekonominin baş regülatörü olarak serbest pazar mekanizması tekniklerine dönüşü değil."

İktidarın kendilerine geçtiği illüzyonu altında olan idareciler çok geçmeden gerçekleri tattılar. 1970'de Sibirya ve Uzak Doğu'da 241 teşekkül direktörüyle yapılan bir ankette, bunlardan %56' sı reformun teşekkül bağımsızlığını ve fabrika direktörünün gücünü artırmada önemsiz kaldığını belirttiler; %34 'ü ise reform şartlarında firmalarının karşı karşıya bulunduğu esas zorluğun teşekkül bağımsızlığının yetersizliği olduğundan şikayet ettiler.

Şunu bir kez daha vurgulayalım ki Sovyetler Birliği bugün rekabetçi kapitalizm aşamasında değil, emperyalizm aşamasındadır. Rekabetçi kapitalizmin gelişmesi, kapitalist yozlaşmanın "daha ileri" bir aşamasını oluşturmaz. Bugün Sovyetler Birliği'nde var olan "planlı" devlet kapitalizmi, pazardaki rekabetten daha yukarı aşamada bir kapitalist gelişmeyi karakterize eder.

SONUÇ

Araştırmamızda göstermeye çalıştığımız gibi, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu süreci partinin ve devletin karakterindeki değişiklikle başladı, sosyalist devletin sosyal emperyalist bir devlete dönüşmesiyle sonuçlandı. Bu süreç sosyalist üretim ilişkileri alanında dağıtım ilişkilerinin primlerle, maddi teşviklerle bozulması; bunların üzerinde yükselen bürokrat ve teknokrat tabakaların revizyonist kliklerin esas dayanağı haline gelmesi ile el ele gitti.

Üretimin ve sermayenin merkezileşmiş ve yoğunlaşmış olmasını kendi amaçları için kullanan revizyonistler, üretim araçlarını kapitalist kollektif mülkiyetleri haline getirdiler. Özellikle 1965 reformları ile kapitalist üretim ilişkilerinin özü olan; para-meta ilişkilerinin, işgücünün de bir meta olduğu en yüksek aşamaya çıkması, ve üretimin temel ve doğrudan amacı olarak artı-değer üretilmesi ilkelerini ekonomide hakim kıldılar.

Bu araştırmanın hazırlanmasında aşağıdaki kitaplardan yararlanılmıştır

F. Engels, ANTI-DUHRING, Sosyalizm ve Ekonomi-Politik bölümleri,

A. Leontiev, EKONOMİ-POLİTİK, Başlangıç Kursu,

K. Marks, ÜCRETLİ EMEK VE SERMAYE,

V.I. Lenin, EMPERYALİZM,

SBKP(B) TARİHİ

J.V. Stalin, SOVYETLER BİRLİĞİNDE SOSYALİZMİN EKONOMİNİN MESELELERİ,

Martin Nicolaus, RESTORATİON OF CAPITALISM IN THE SOVIET UNION, Chicago 1975,

HOW CAPITALISM HAS BEEN RESTORED IN THE SOVIET UNION AND WHAT THIS MEANS FOR THE WORLD STRUGGLE, Revolutionary Union, Red Papers 7, Chicago 1974,

Yazıda bahsi geçen bazı yazarlar ve eserleri şunlardır :

New Program of the CPSU

50th Anniversary Theses of the CPSU

I. Lazarenko, "Labor Remuneration, Labor Incentive Funds and Soviet Trade Unions"

P. Rebrin ve A. Strelianov, Novy Mir adlı dergi, 1968, No 3

L. Brezhnev,"Urgent Measures for the Further Development of Soviet Agriculture"

A. Nove, Economic Policy and Economic Trends,"Soviet Politics Since Khrushchev" adlı kitapta Editörler : A. Dallin ve T.B. Larsen

F. Tabeyev, Izvestia, 24 Ağustos 1962

Y. Liberman, "Plan, Profits and Bonuses", Pravda, 9 Eylül 1962

Y. Liberman, "Once Again on the Plan, Profits and Bonuses", Pravda, 20 Eylül 1974

Y. Liberman, "Are We Flirting with Capitalism ? Profits and 'Profits'", Soviet Life, Tem. 1975.

A. Kosygin, "On Improving Industrial Management, Perfecting Planning and Enhancing Economic Incentives in Industrial Production", Izvestia, 28 Eylül 1965

A. Bachurin,"The Economic Reform in Operation", Planovoe Khoziastvo, 1968, No 9

V. Garbuzov, "Finances and Incentives", Ekonomicheskaya Gazeta, 1965, No 41

A. Birman, "Profit Today", Kommunist adlı dergide, 1967, No 10

N. Fedorenko, "The Reforms in Industry; Initial Results. Problems of Raising Efficiency", Planovoe Khoziastvo, 1967, No 4

V. Palshovskii ve B. Koriagin, "Problems in the Economic Substantiation of Interest Rates", Finansy SSSR, 1971, No 6

V. Sitnin, "Payment for Funds and Economic Stimuli", Planovoe Khoziastvo, 1966, No 11

E.G. Efimova, "On the Economic Content of Capital Charges"

G. D. Soboleva, "The New Soviet Incentive System: A Study of its Operation in Kiev", International Labor Review, January 1970

E. Manevitch, Problems in the Reproduction of Labor Power and Ways",

Birleşmiş Milletler tarafından "Dünya Çocuk Yılı" ilan edilen 1979'da

Dünyada 55 milyon çocuk köle muamelesi görüyor

Bilindiği gibi Birleşmiş Milletler 1979 yılını "Dünya Çocuk Yılı" ilan etmiştir. Tüm dünya çapında olduğu gibi ülkemizde de burjuva basın bunun bol bol reklamını yapmakta, bol bol "çocukları sevmek"(!)ten bahsetmektedir. Burjuvazinin yaldızlı laflarla gizlemeye çalıştığı dünya çocuklarının gerçek durumuna bir bakalım.

Uluslararası İşçi Örgütü ve İngiltere'deki, Londra Anti-Kölecilik Derneği'nin yaptığı araştırmalara göre, bugün dünya çapında 15 yaşından küçük 55 milyon çocuk kölelik şartlarında çalıştırılmaktadır. Bunlardan 45 milyonu hiçbir karşılık almadan uzun saatler aile kuruluşlarında çalıştırılırken, geri kalan 10 milyonuda tarlalarda, madenlerde ve küçük fabrikalarda çalıştırılmaktadır.

Örneğin Hindistan'da 16.5 milyon çalışan çocuk vardır. Sivakasi bölgesinde, bazıları 5 yaşında olan 20 000 ile 28 000 arasında çocuk kibrit fabrikalarında çalışmaktadırlar. Patronlar çocukları sabah 3'ten gece 7'ye kadar çalışmaya zorlamaktadır.

Kolombiya'da 3 milyondan fazla çocuk madenlerde çalışmaktadır. Bu madenlerde yerin 300 metre altındaki tüneller yalnız çocukların çalışabilecekleri büyüklüktedir. Ayrıca herhangi bir havalandırma mekanizmasından da yoksundur. Mum ışığında yürütülen 8 saatlik bir çalışma sonunda bu çocuklar 30 çuval kömür çıkarmakta, buna karşılık çuval başına 7 pezo (yaklaşık 20 cent) para almaktadırlar. Bunun yanında patron 1 çuval kömürden 180 pezo (yaklaşık 5.40 dolar) para kazanır.

Tayland'da hergün yüzlerce genç kız kendilerine bakacak durumda olmayan aileleri tarafından beheri 80 dolara satılmaktadır. Bu kızlar günde 15 saat şeker, çikolata paketleme işlerinde 50 cent'e çalıştırılırlar. Bazı yerlerde ise hizmetçi olarak satılmaktadırlar.

Brezilya'da 50 000 'den fazla genç kız sürekli olarak ülkenin kuzeydoğusundaki genelevlere satılmakta ve burada 20 yaçına kadar sömürülmektedirler. Bu yaştan sonra da "kullanmak için çok yaşlı" oldukları için "iş"ten çıkarılıp sokağa atılmaktadırlar.

Fas'ta çok genç kızlar (bazıları 7'sinde), bazıları devlete ait olan halı, kilim fabrikalarında çalıştırılmaktadırlar. 12 yaşına geldiklerinde ise, işveren ücret ödemek zorunda kaldığından, işten atılmaktadırlar.

Ülkemizde çalışan çocuk sayısı hakkında bir bilgimiz yok. Fakat resmi ye de gayri-resmi çalışan çocukların sayısının bir hayli kabarık olduğu bir gerçek. Babasının işinde(tarla, dükkân, atölye, vb.) hiçbir ücret ödenmeden çalışan çocuklardan tutun da, genellikle yoksul ailelerden gelen ve fabrikada, sokakta en ağır ve pis işlerde en düşük ücretlerle çalıştırılan çocukları hepimiz biliriz. Yine ülkemizde doğan her 100 çocuktan 15'i bir yaşına girmeden ölmektedir.

Bazılarının aklına şöyle bir şey gelebilir: "Gerçekten de içler acısı bir durum. Fakat bütün bunlar sadece kapitalizmin gelişmesinden payını alamamış geri ülkelerde olan şeyler." Fakat bilinmesi gereken nokta, çocuklar birtakım haklara sahip olsalar bile gelişmiş kapitalist ülkelerde de 1 milyondan fazla çalışan çocuk vardır. "Meşhur" İtalyan ayakkabılarını çoğu zaman çocuklar imal etmektedir.

Örneğin Kanada kendi ekonomisini inşa edebilmek için çocuk emeğinden geniş ölçüde yararlanmıştır. 1869-1940 yılları arasında 100 000'den fazla yetim ve terkedilmiş çocuk "Büyük" Britanya'dan Kanada'ya gönderilmiştir. Bu çocuklar 16-18 yaşına kadar Kanada çiftliklerinde sözleşmeli uşaklar olarak çalışmışlardır. Bugün ise hala 1.66 milyon çocuk yoksulluk içinde yaşamaktadır.

GELECEK NE VAADEDİYOR ?

"Çocuk Hakları Beyannamesi" der ki: dünya çapında her çocuk "ayrımsız ve ayrıcalıksız eşitlik hakkına; yeterli beslenme, barınma ve tıbbî korunma hakkına; normal ve sağlıklı bir şekilde gelişmelerini sağlayacak şartların yaratılması hakkına; sevgi, dostluk ve anlayış bekleme hakkına" sahiptir.

Görüldüğü gibi bu beyanname dünyada 55 milyon çocuğun hala köle olduğu, her yıl 15 milyon çocuğun açlık ve yetersiz beslenme sonucu öldüğü günümüzde; içi boş, yaldızlı, gerçekleri gizleyen, gözboyayıcı laflar olmaktan öteye gitmemektedir.

Dünya işçi sınıfı ve onun önderliğinde ezilen halklar bu kokuşmuş emperyalist sömürü düzenini kökten yıkıp yerine kendi düzenlerini kurmadıkça, çocukların kurtuluşu mümkün olmayacak, burjuvazinin "insanın gözlerini yaşartan" (!) "sevgi", "şefkat" nutukları birer palavradan öteye geçmeyecektir.

Hua Guo-feng Batı Avrupa Gezisini Sürdürüyor

ÇİN KAPILARINI EMPERYALİZME DAHA DA AÇIYOR

Çin'de yönetimi ele geçirdikten sonra, ülkenin kapılarını sonuna kadar emperyalist sermayeye açan ve bunun adına da "modernleşme" diyen karşı devrimci Hua-Teng kliği, geçtiğimiz haftalarda bu yönde önemli adımlar attı. Başbakan Hua Go-Feng, 15 kişilik bir heyetle 1 ay sürecek Batı Avrupa gezisine başladı. Fransa ve Almanya'dan sonra İngiltere'ye giden Hua'nın bundan sonraki durağı İtalya olacak.

Hua bu gezileri sırasında bol bol Batı Avrupalı emperyalistlerin "dünya barışını koruma"-daki önemli rolünden dem vurmuş, Rus sosyal emperyalistlerinin "yayılmacılığı"na karşı,diğer saldırgan bir blok olan NATO'nun güçlendirilmesini istemiştir. Bu geziler, Çinli karşı devrimcilerin, Rus sosyal emperyalizmi ile mücadele adına, dünya halklarını iliğine kadar sömüren Batı Avrupalı emperyalistlerle işbirliği yapmaktan çekinmeyeceklerinin somut bir delili olmuştur.

Ayrıca yapılan ve yapılmakta olan iktisadi ve ticari anlaşmalarla, ülkenin kapısı emperyalist sermayeye daha da açılmış, Çin'e kapitalizmi geri getirme çabaları yoğunlaşmıştır.Başbakan Hua'nın bu gezileri sırasında yeni kredi ve ticaret anlaşmaları imzalanmaktadır. Gezinin ilk durağı olan Fransa'nın Çin'e açtığı kredi miktarı 8 Milyar dolardır ve Japonya'dan sonra ikinci sırayı almaktadır. Hua'nın Batı Almanya'yı ziyareti sırasında 6 yıl süreli bir ekonomik işbirliği anlaşması imzalanmıştır. Batı Almanya'nın Çin'e açtığı kredi miktarı da 1.2 Milyar dolardır.

İngiliz emperyalistleri ise İngiltere'den alacakları malların parasını ödemede kullanmak şartıyla Çin'e 5.5 Milyar dolarlık kredi açmıştır ve Çin bu kredinin bir kısmını geçtiğimiz haftalarda kullanmıştır. Hua'nın son İngiltere ziyareti sırasında da 530 milyon dolar tutarın da 80-90 adet yerden dik havalanan "Harrier" jet uçaklarının satışı üzerinde görüşmeler yapmaları beklenmektedir. Daha önce de konuşulan bu satış, Rus sosyal emperyalistlerinin şiddetli tepkisi ile karşılaşmış ve Çin'in Vietnam'ı işgali yüzünden bugüne kadar gecikmişti.

Bu arada Hua'nın Batı Avrupa ülkelerine gezisinin burjuva basını tarafından bol bol reklamı yapılmaktadır. Örneğin İngiliz gazeteleri ve televizyonu, Hua'nın İngiliz başbakanı ve gerici "Muhafazakar Parti" lideri Thatcher ve kraliçe II.Elizabeth ile boy boy fotoğraflarını yayınlamakta ve iki ülke arasındaki "dostluk"tan dem vurmaktadırlar. İngiliz emperyalist burjuvazisinin önde gelen borazanlarından "Guardian" gazetesindeki bir makalede Hua'nın artık dünya savaşının "kaçınılmaz" olduğundan bahsetmediği, şimdi savaşı "geciktirme" ve "oldukça uzun süreli bir barış"ı garantileme imkânı olduğunu belirttiği söyleniyor ve iki ülke arasındaki ilişkiler konusunda şöyle deniyor:

"Çin'in nüfusu, Mao Zedung'un 1949'da övünerek "ayağa kalktık" dediği günden bugüne iki kat artmıştır. Dünyanın en büyük ulusunu yoksulluk ve karışıklıktan kurtarmak, Mao'nun devrimci iyimserliği ile düşündüğü süreden çok daha uzun bir süre alacaktır. Hua ve arkadaşları zorlu bir görevle karşı karşıyadırlar. Onların bu zorlu görevlerini anlayışla karşılamalı ve mümkün olduğu yerde de yardımımızı esirgememeliyiz."

Görüldüğü gibi Batı Avrupalı emperyalist burjuvazilerin iştahları iyice kabarmış durumda. Çin'de yapacakları yatırımların hayaliyle, Çinli konuklarını "ağırlayabilmek" için dört dönüyorlar. Görülmemiş ikramlar yapıyorlar.Çinli karşı devrimciler ise Çinli emekçilerin alın terinin azgınca sömürülmesi demek olan bu "ikramları" ağızları kulaklarına vararak kabul ediyorlar.

Baskı ve sömürüye karşı şanlı bir geçmişe sahip olan Çin emekçilerinin bu hainleri alteden, kendi düzenlerini yeniden kuracakları gün elbet gelecektir. Geçici yenilgiler dünya halklarının mücadele azmini daha da körüklemektedir.

HUA İNGİLİZ BAŞBAKANI THATCHER İLE

Papa II. John Paul İrlanda ve ABD'yi ziyaret etti

Emperyalistlerin hizmetindeki kilise

Dünya Katolik Kilisesinin başı Papa II. John Paul geçtiğimiz Eylül-Ekim aylarında İrlanda ve arkasından da ABD'yi ziyaret etti. Bu ziyaretler sırasında düzenlenen şaşaalı gösterilere milyonlarca kişi katıldı.

Bilindiği gibi sömürücü sınıflar sömürüleri ni sürdürebilmek için, diğer araçların yanısıra, sınıflarüstü göstermeye çalıştıkları fakat tamamen kendi hizmetlerinde olan din afyonunu da başarıyla kullanmışlardır. Bugün de emperya list burjuvazi aynı amaçla dünya halklarını ve işçi sınıfını uyutmak, pasifize etmek, mücadelelerini engellemek amacıyla dini oldukça başarılı bir şekilde kullanmaktadır. Bu amaçla, dün ya nüfusunun önemli bir bölümünü oluşturan katoliklerin dinî liderliğine Polonyalı John Paul u seçerek Papa yapmışlardı. Arkasından da onu "komünist" niteledikleri Polonya'ya göndererek anti-komünist propagandalarına oyuncak etmişlerdi. Papa'nın İrlanda ve ABD ziyareti de krizlerin yoğunlaştığı bir döneme rastlamış ve burjuvazi gerici fikirlerle halkı uyutma yoluna gitmiştir.

Papa İrlanda ziyareti sırasında bol bol "barış"tan, "kardeşlik"ten dem vurmuştur. Papa İrlanda ziyareti sırasında yaptığı tüm konuşmalarda İrlanda halkından öz olarak uslu durmasını ve Kuzey İrlanda'nın İngiliz emperyalistleri tarafından askeri işgalini ve baskıyı kabul etmelerini istemiştir. "Nedeni ve amacı ne olursa olsun cinayet cinayettir" demektedir.

Papa'nın ABD ziyareti de geniş, aşırı dinî hareketlerin hızlandığı bir döneme rastlamıştır. ABD'deki bu hareketler Amerikan halkının sorunlarına siyasi bir çözüm olduklarını ileri sürmektedirler. Örneğin, bunlardan "Hristiyanlığın Sesi" adlı hareketin halen 100 000 'den fazla üyesi vardır. Bunlar arasında 1 200 Protestan ve 300 Katolik papaz vardır. Bu hareket yaklaşan ABD Senato seçimlerinde bazı adayları destekleme kampanyaları açmıştır. Destekledikleri adaylar ise hükümetin kamu harcamalarındaki kısıtlamaları, askeri harcamaların artırılmasını, Zimbabwe'deki ırkçı rejime uygulanan ambargonun kaldırılmasını destekleyen adaylardır.

ABD'de bugün gerici dinî propaganda oldukça güçlüdür. Halen tamamen dinî yayın yapan 36 adet TV istasyonu, 1 300 radyo istasyonu ve ülke çapında önemli kanallardan yayınlanan birtakım dinî programlar bulunmaktadır. Böylece bu yayınlar her hafta 50 milyondan fazla kişiye ulaşmaktadır.

Papa bu örgütleri açıkça savunmamaktadır. Fakat yaptığı propagandanın amacı bir ve aynıdır. Hepsi de "geleneksel değerlere geri dönülmesi" yollu gerici propagandanın araçlarıdır. Bu propagandanın amacı ise, halka sorunlarını unutturmak, onları hayal dünyasında yaşatmak, mücadele azimlerini kırmak, pasif, uyuşuk insanlar haline getirmek ve böylece de sömürü düzenini ayakta tutabilmektir.

Fakat çabaları boşunadır. Tarihin ileri dönen tekerleğini durdurmak imkansızdır. Dünya işçi sınıfı ve onun önderliğindeki ezilen halklar sömürü düzeni ile birlikte eskinin tüm gerici değer yargılarını da çöplüğe atacak; yeni, baskı ve sömürünün olmadığı bir düzeni kuracaklardır. Bunu durdurmaya ne sömürücü sınıfların ne de onların kuklası Papa gibi gericilerin de magojileri yetmeyecektir.

Papa Carter'la başbaşa

GENÇLİK POLİSİ KALDIRILMALIDIR!

Hepimizin bildiği gibi Batı Alman emperyalistleri son dönemde içte faşistleşmeye, dışta ise militaristleşmeye büyük önem vermektedirler. Çeşitli devlet kademelerine şoven milliyetçi, özellikle NSDAP (Nasyonal Sosyalist Alman İşçileri Partisi) döneminden kalma, Hitler takipçileri olan Carstens, Strauss ve birsürü faşist unsurun getirilmesi, Batı Alman emperyalisleri nin devleti faşistleştirme niyetlerini açıkça ortaya koymaktadır.

B. Almanya'da yükselen her mücadele kıpırdanışı, örneğin işçilerin grevleri, öğrencilerin okullardaki direnişleri ve gençliğin Batı Alman tekelci burjuvazisine olan kinlerini çeşitli gösterilerle kamuoyuna duyurmaları ve kitleleri harekete geçirmeleri Batı Alman emperyalistlerinin yüreğine büyük korku salmakta, onlara çürümüş devletlerinin temellerinin yerinden oynadığını hatırlatmaktadır.

Batı Alman tekelci burjuvazisi yükselen bu mücadeleyi bastırabilmek için, çeşitli maskeler altında birsürü faşist yöntemlere başvurmaktadırlar (yürüyüşleri yasaklama,..vb.) Bunun en son örneği, Şubat 1978'de kurulan Genç Polis (Jugendpolizist) adındaki polis teşkilatıdır.

Genç Polis teşkilatı, Şubat 1978'de N R W (NordRhein-Westfallen) Bölgesi İçişleri Bakanlığının aldığı bir kararla resmileştirildi. NRW bölgesi İçişleri bakanlığı, Genç Polis teşkilatının resmileştirilme gerekçesi olarak şunu getirmektedir: "Genç Polis teşkilatı Batı Almanya'da gittikçe büyük boyutlara ulaşan gençliğin suça itilmesini önlemek amacıyla kurulmuştur."

NRW Bölgesi İçişleri Bakanı Hirsch, Genç Polis teşkilatının aşağıda sıralanan görevlerin yerine getirilmesi temelinde kurulduğunu ve bu sınırları aşmayacağını söylüyor. Nedir bu görevler ?

- 'Tüm gençler ve çocuklar (yabancı genç ve çocuklar dahil) hakkında bilgi toparlayıp tüm yaşamlarını gözönüne seren bir liste hazırlamak.'

Hazırlanacak bu listeler biz gençlerin yararına değil; tam tersine, ilerde meslek edinme okullarında, iş bulma kurumlarında, devlet işlerinde çalışmak istediğimiz anda bize karşı silah olarak kullanılacaktır.

- 'Gençliğin yoğun olduğu yerleri (sinema, diskotek, dernek, gençlik merkezleri ve okullar) denetimleri altına alıp buralarda olup bitenleri polis merkezine bildirmek.'

Bunu başarabilmek için Genç Polisler sivil olarak gençliğin yoğun olduğu bu yerlere girip gençlerle ilişki kurma amacıyla buralarda ispiyonculuk yapmaktadırlar. Böylece bu "Genç Polisler" gençliğin tüm anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerini de bastırabilmekte araç olacaklardır.

- 'Devlet kurumlarında çalışan kişiler veya bu kurumlarla ilişki kurup buralarda çalışan gençliğin ne yaptığını öğrenmek.'

Kısacası daha önce de belirttiğimiz gibi, kendi deyimleriyle "büyük boyutlara ulaşan gençliğin suça yönelimini önlemek, gençliğe daha sağlıklı ve düzenli yaşam şartlarını yaratmak" (!) Bunlar bu yalanlarıyla kimi kandıracaklarını sanıyorlar acaba ? Sanki gençlik kendi isteği ile, keyfi keyfine suç sayılan olaylara baş vuruyor. Sanki senede yüzbinlerce genci hiçbir eğitim ve işyeri 'yok' diye sokak ortalarına başı boş bırakan İşçi Bulma Kurumları (Arbeitsamt)'na yığınlar halinde gelmelerine neden olan Batı Alman tekelci burjuvazisi değilmiş de sadece batı Alman tekelci burjuvazisini kitlelere şirin göstermek amacıyla ortaya atılan bir palavradan öteye gidemez. Bunlar Batı Alman emperyalist burjuvazisini içine düştüğü acizlikten kurtaramayacaktır.

Genç Polis teşkilatının görevi biz gençlere daha iyi eğitim ve yaşam şartlarını yaratmak değil, tam tersine Batı Alman gençliğinin Batı Alman tekelci burjuvazisine karşı verdiği mücadeleyi, bizim Türkiye halkının halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini desteklememizi ve bizim Batı Alman gençliği ile varolan ve gelişmekte olan enternasyonal dayanışmamızı engellemektir.

Genç Polis teşkilatının kuruluşu, Batı Alman emperyalistlerinin devleti faşistleştirme doğrultusunda attığı adımlardan bir tanesidir. Kurulan Genç Polis teşkilatına karşı genelde B Almanya çapında, özelde NRW bölgesinde büyük tepkiler yaratılmış, Genç Polis teşkilatına karşı yürüyüşler ve mitingler düzenlenmiştir. Bu eylemlerden en sonuncusu 15/9/1979 tarihinde Essen'de yapılmıştır. 800'e yakın kişinin katıldığı yürüyüş ve mitinge ATÖF üyeleri de katılarak; Genç Polis teşkilatının kuruluşunu, B. Almanya'da gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesine indirilmek istenen bir darbe olarak kınayıp, Genç Polis teşkilatına karşı B. Alman anti-faşist, anti-emperyalist gençliği ile omuz omuza olduğunu göstermiştir.

ATÖF Batı Alman tekelci burjuvazisine karşı Batı Alman anti-faşist, anti-emperyalistleri - nin yanında olduğunu bildirir, Genç Polis teşkilatının kaldırılmasını talep eder.

– GENÇ POLİS TEŞKİLATI KALDIRILMALIDIR!

– KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ!

MHP'li faşistler İngiltere'de örgütlenmeye çalışıyor

Geçtiğimiz haftalarda MHP'li faşistler İngiltere'de Manchester üniversitesi çevresinde duvarlara ÜGD ve TİT imzalı birtakım yazılar yazmışlardır. Bu MHP'li faşistlerin İngiltere'de de örgütlenmeye çalıştıklarının ve Türkiyeli ilerici, demokrat ve devrimcilere saldırıya geçmek için uygun anı beklediklerinin bir belirtisidir.

MHP'li faşistler bugüne kadar İngiltere'de bir güç oluşturamamakta ve sağda solda dağınık bir şekilde bulunmakta idiler. Son bir yıldır, Türkiye'den yeni birtakım elemanların gelmesiyle gizliden gizliye örgütlenme çalışmalarını sürdürmekte idiler. Bunda da genellikle arkadaşlık ilişkileriyle çevrelerinde adam toplama ve onları kafakola alma yöntemini kullanmakta idiler. İngiltere'deki işçi ve öğrenci kitlesi arasında MHP'ye karşı duyulan nefretin de etkisiyle pek ortaya çıkamıyor ve yüzlerini gizlemek zorunda kalıyorlardı. Yalnız geçen ders yılında yine Manchester üniversitesi Öğrenci Birliği binasında "Manchester Türk-Yar" imzalı bildiri dağıtmak istemişler, fakat kitleden büyük bir tepki görmüşlerdi. Bildirileri ellerinden alınıp yırtılmış ve böylece bildiri dağıtmaları engellenmişti.

MHP'Lİ FAŞİSTLERE KARŞI MÜCADELEYİ DOĞRU KAVRAYALIM!

MHP bugün ülkemizde AP, MSP, DP, CGP, vs. gibi genel olarak hakim sınıfların Amerikan emperyalizminin uşaklığını yüklenmiş kesiminin siyasi temsilcisi bir partidir. Hakim sınıfların batı Avrupa ve özellikle de batı Alman emperyalizminin siyasi sözcülüğünü ise CHP yapmaktadır. Ülkemiz gibi yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde faşizm bir bütün olarak devleti elinde bulunduran hakim sınıfların yönetim şeklidir. Hakim sınıf sözcüsü siyasi partilerden parlamentosuna, yargı organlarından ordusuna ve polis teşkilatına kadar tüm organlarıyla devlet faşist bir devlettir. Faşist hakim sınıflar devletin tüm bu organlarını, ülkemizde kurulu sömürü düzenine karşı gelişebilecek bir halk hareketini önleyebilmek için şartlara bağlı olarak "barışçıl" (!) ya da zora dayanan tüm yöntemleri uygulamak için çekinmeden kullanırlar. Bazan yüzüne "demokrasi" maskesi geçirip Ecevit'i ileri sürecekler, o tutmayınca alaşağı edip (bugün olduğu gibi) Demirel'i yeniden deneyecekler, bazen de (yine bugün olduğu gibi) sıkıyönetim vasıtasıyla asker dipçiğini, polis copunu halkımızın tepesine indireceklerdir. Buna göre, CHP de dahil tüm hakim sınıf partileri faşist partilerdir. MHP ise hakim sınıfların MİT, Kontr-Gerilla gibi resmi faşist örgütler yanında, halka ve devrimcilere saldırtmak üzere besledikleri sivil faşist sürülerin toplandığı bir partidir. ÜGD MHP'ye bağlı bir gençlik örgütü, TİT ise yine MHP'ye bağlı sözde illegal bir örgüttür.

Bu anlamda MHP bütün yan örgütleriyle birlikte faşist bir partidir. Fakat CHP'nin, TİP, TSİP, T'K'P, TİKP gibi sosyal faşistlerin ve bunların yanında bazı halk saflarındaki devrimcilerin görüp göstermeye çalıştığı gibi, tek başına "faşizm" değildir. Anti-faşist mücadele de tek başına MHP'ye karşı mücadele değildir. Anti faşist mücadele aynı zamanda komprador patron-ağaların devletini yıkmayı amaçlayan halkımızın demokratik halk devrimi mücadelesidir.

İşte İngiltere'de de MHP'li faşistlere karşı mücadele ederken gözönünde bulundurulması gereken noktalar bunlardır. Bugün halka ve devrimcilere en azgın şekilde saldıran sivil faşist güçler olan MHP'li faşistlere karşı sürdürülecek çok yönlü ve aktif mücadelede bu noktalar sürekli gözönünde bulundurulmalıdır.

İNGİLTERE'DE HALK DÜŞMANLARININ BU KONUDA TAVRI

MHP'li faşistler bir-iki yerde başlarını kaldırmaya kalkar kalkmaz, hem genellikle Manchester Halkçı Devrimciler Birliği (MHDB) içinde örgütlenmiş ve Manchester Üniversitesi Türk Öğrenci Derneği (MÜTÖD) içinde etkin olan CHP'li halk düşmanları, hem de İTÖF-İTİB içinde örgütlenmiş sosyal faşistler en keskin "anti-faşist" kesildiler. Özellikle de T'K'P içindeki bölünmeden sonra daha da bir "militanlaşan" ingiltere'deki sosyal faşistler mangalda kül bırakmıyorlar. Öyle ki geçen yıl Manchester'de faşistler bir iki yerde kafalarını kaldırmaya çalıştıklarında, sosyal faşistler "anti-faşist mücadele" (!) yi kimseye kaptırmamak için çömezlerini toparlayıp hemen iki MHP'li faşistin önünü kesmişlerdi. Geçmişte, eskiden İTÖDKK, şimdide BTÖF içindeki devrimci öğrencilere saldırıp onları polise teslim etmedeki ustalıklarını bu defa MHP'li faşistlere uygulayamamış olacaklarki çıkan kavga sonunda İngiliz polisi 7 tanesini tutuklamıştı.

Gerek CHP'lilerin gerekse sosyal faşistlerin bugün böylesine keskin "anti-faşist" kesilmeleri, kitleler içinde faşizme ve faşistlere karşı varolan nefreti kullanarak parsa toplamak amacından başka bir şey değildir. Açıktır ki bugün gerek CHP'nin gerek sosyal faşistlerin MHP ile çelişkileri vardır. Ama bu çelişkiler bunların gerçekten anti-faşist olduklarını göstermez. Çelişkilerin esas kaynağı bu halk düşmanlarının değişik emperyalist güçlere uşaklığı üstlenmiş olmalarıdır. CHP devlet içinde Amerikancı faşistlerin etkinliğini azaltıp kendi etkinliğini artırma, sosyal faşistler ise devleti her ne şekilde olursa olsun ele geçirip Rus sosyal emperyalizmine bağlı sosyal faşist bir diktatörlük kurma çabasındadırlar. Bu amaçlarını gerçekleştirebilmek için de faşizmi MHP'ye eşitleyip, kitlelerin faşizme karşı nefretini kullanmaya çalışmaktadırlar. İngiltere-de de bunların kapışmalarının özü budur.

Bugün İngiltere'de bu halk düşmanlarının

yaldızlı sözlerine kanan, özellikle MHDB çalışmalarına da katılan birtakım samimi ve iyi niyetli arkadaşlar bunların gerçek yüzlerini görmeli ve MHP'li faşistlere karşı İngiltere' de verilen mücadeleyi doğru temeller üzerinde yürütmelidirler.

BU ŞARTLARDA NE YAPMALI ?

İngiltere şartlarında MHP'li faşistlerin, Türkiye'de veya Batı Almanya'da yaptıkları gibi,açıktan silahlı vs. saldırıya girişmeleri hem oldukça zor, hem de çekinecekleri bir yöntem gibi görünüyor. Ancak tek tek ilerici, demokrat, devrimcileri çevirip göz korkutma yöntemini seçebilirler. Bu durumda böylesi kişilerin dikkatli ve tedbirli olması gerektir. Bu anlamda, bugünkü dönemde bizim esas olarak bunları kitleler içinde teşhir edip taban kazanmalarını engellememiz gerekir. Teşhir kampanyası da iki yönlü olmalıdır:

a) MHP, yan örgütleri ve faşist ideolojilerinin teşhiri,

b) Bu ideolojiye saplanmış tek tek kişilerin (azılı MHP'li faşistlerin) tespiti ve teşhiri.

Bu şekilde gerek Türkiyeli işçi ve öğrenciler arasında, gerek yabancı demokrat ve devrimci kesimlerde bunlara karşı bir ortam oluşturabilirsek, bunlar kitle dayanağı bulamayıp köşeye sıkışıp kalacaklardır. Kitle tabanı olmadığı sürece de açıktan fizikî saldırıya girişmeleri zor olacaktır.

O halde:

— MHP'yi, onun yan örgütlerini, MHP'li faşistlerin halkımıza saldırılarını, KahramanMaraş'ta olduğu gibi kundaktaki bebeleri bile gözlerini kırpmadan katlettiklerini etrafımızdakilere anlatalım. Bunları her yerde teşhir edelim.

— Etrafımızda bildiğimiz, tanıdığımız MHP'li faşistleri (isimleri, meslekleri, resimleri,vs ile) tek tek tespit edelim. Bunlar hakkındaki bilgileri BİRLİK Yazı Kuruluna gönderelim. Bunların teşhirini aktif bir şekilde sürdürelim . Bunların bölgelerindeki okul, üniversite öğrenci birliklerinden atılmalarını sağlayalım.

— Diğer halk düşmanları ile MHP'li faşistler arasındaki çelişkileri iyi kavrayalım. Halk düşmanlarının "anti-faşizm" çığlıkları bizi yanıltmasın.

— Halk saflarındaki güçler arasında anti-faşist dayanışmayı sağlayalım. Bunu hayata geçirelim.

İNGİLTERE'DE MHP'Lİ FAŞİSTLERE HAYAT HAKKI YOK !

MHP-ÜGD KAPATILMALI, MİT-KONTRGERİLLA DAĞITILMALIDIR !

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ !

Bonn

Atom programını protesto mitingi

Batı Almanya'daki atom reaktörlerine ve yürürlüğe sokulmak istenen yeni atom programına karşı 14/10/1979 ' da başkent Bonn'da güçlü bir gösteri düzenlendi. Batı Almanya'nın çeşitli bölgelerinden ve diğer ülkelerden 100 000 kişiye yakın bir kitlenin katılımıyla gerçekleştirilen bu miting, Batı Almanya'da şimdiye kadar yapılanların en kalabalığı idi.

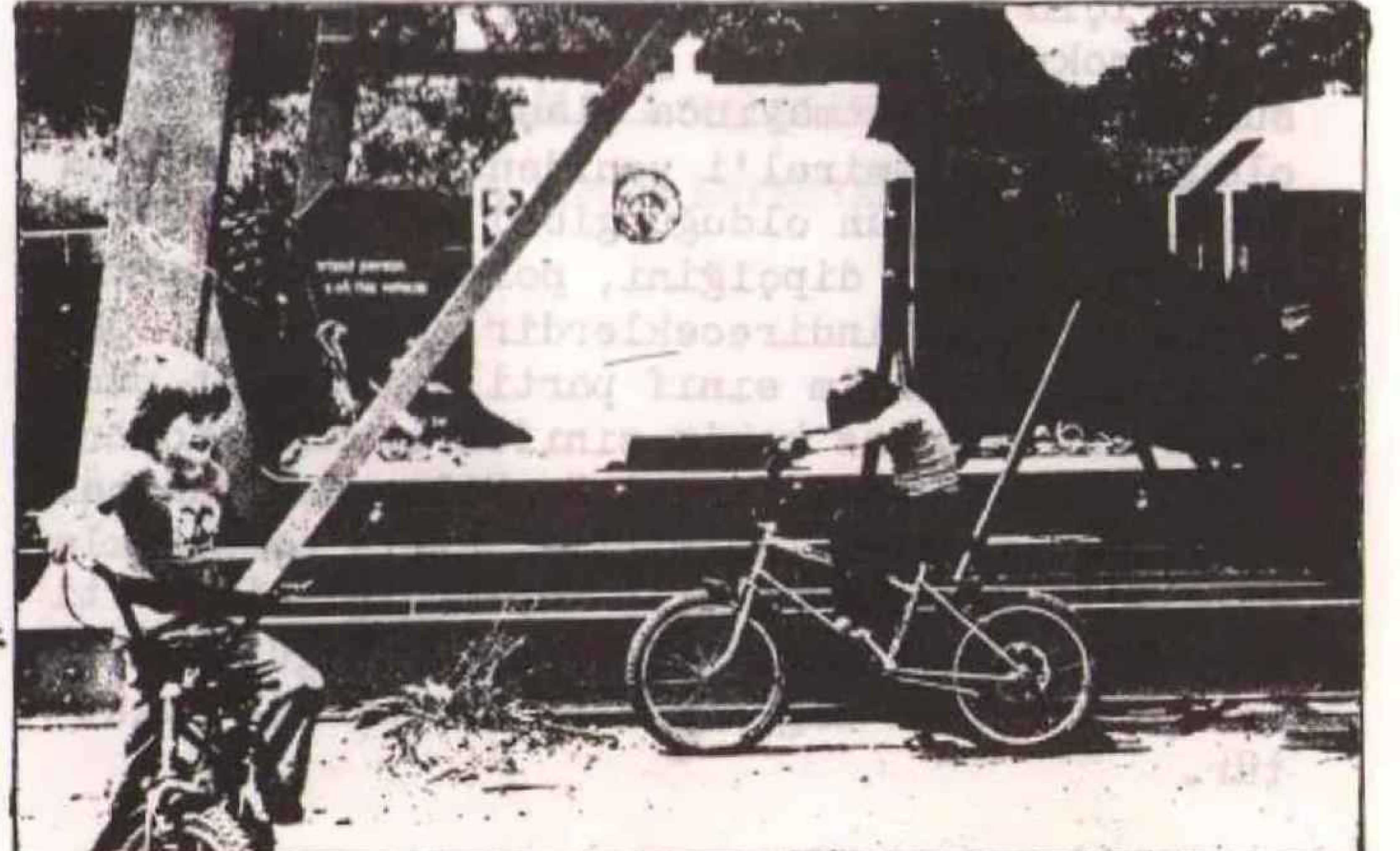
Bilindiği gibi bugün özellikle emperyalist ülkelerde , enerji üretiminde büyük ölçüde atom reaktörlerine yönelinmektedir. Bununla birlikte kesin emniyeti garanti edilememesine karşın, her yerde mantar gibi bitmeye başlayan bu tesisler, kitle sağlığı ve çevre kirlenmesinde hayati bir tehlike oluşturmaktadır. Atom reaktörlerinin artıklarının depo edildiği alanlar, çevreye yayılan radyasyon nedeniyle yaşanmaz hale gelmektedir. Yakın geçmişteki birkaç ciddi deney, bu meselenin insanlığın gelecekteki yaşamı açısından hafife alınacak bir yanının olmadığını gösterdi.

Bu objektif tehlikeyi kaygıyla izleyen Batı Alman halkı bu tesislerin yapımının durdurulmasını talep ediyor. Sınıf mücadelesinin oldukça yavaş seyrettiği Batı Almanya'da, "atom reaktörleri sorunu" kitleleri mücadeleye sürükleyen ender faktörlerden biridir. Ancak tutarlı bir önderlikten yoksun olan bu hareket şimdilik etkili olmaktan uzaktır. Örneğin Bonn mitingin de olduğu gibi; protesto eyleminden çok, bir "halk festivali" havasında geçen bu eylemlerin burjuva basınında çarpıtılarak yarsıtılmalarına zemin hazırlanmaktadır.

Açıktır ki atom reaktörleri tek başlarına insanlığı tehdit etmemektedirler. Bu reaktörleri kitlelerin yaşamını hiçe sayarak "daha fazla kâr" amacıyla birbiri ardına inşa eden Batı Alman emperyalistleri gözardı edilmektedir. Bu mücadele, Batı Alman emperyalizmini hedeflediği oranda başarıya ulaşacaktır. Batı Almanya ' da yaşayan Türkiyeli işçiler, emekçiler, öğrenciler ülkedeki sosyal yapının ayrılmaz bir parçası olarak bu temelde verilen haklı mücadelenin yanında olacaklardır.

— ATOM REAKTÖRLERİNE HAYIR !

— KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ !

REAKTÖR ARTIĞININ YAKININDA OYNAYAN ÇOCUKLAR

Paris

2 Eylül 1977'de komprador patron ağa devletinin yoksul 1 Mayıs mahallesi halkına karşı düzenle diği yıkım, katliam ve talan hareketi, Fransa Türkiyeli Emekçiler Derneği (FTED) ve Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği (FTÖB)'de yapılan konuşmalar ve çıkarılan duvar gazetesiyle protesto edildi. Buna karşı çilekeş 1 Mayıs mahal lesi halkının yiğit direnişinin desteklendiği ve yeni yeni direnişler temennisi belirtildi.

Yapılan konuşmalarda ülkemizdeki gecekondu sorununun bu faşist düzenin sonucu olduğu, tüm faşist klik ve partilerin özde aynı oldukları, bunların pratiklerinin de 1 Mayıs mahallesinde 2 Eylül 1977'de faşist MC'nin, 7 Temmuz 1979'-da da faşist CHP'nin yaptığı yıkımlar olduğu vurgulandı. Diğer faşist ve sosyal faşist (TİP, TSİP, T'K'P, TİKP) parti ve kliklerin özleri - nin, 1 Mayıs halkının şanlı direnişine karşı başlattıkları yıpratma kampanyasıyla ortaya çık tığı vurgulandı. Tüm hakim sınıfların uşak par tilerinin kendi efendilerinin verdikleri "halka karşı birleş" öğüdünü hiç tereddüt etmeden yerine getirdikleri belirtildi. Ayrıca hükümet te olan CHP'nin halka uyguladığı terör, baskı, milli zulüm teşhir edildi.

Ülkemizde gecekondunun yarı-feodal, yarı-sö mürge sosyo-ekonomik yapının doğal sonucu oldu ğu, ülkenizde şehirlerde oturanların büyük ço-ğunluğunun gecekondularda oturduğu eldeki mevcut bilgilerle ortaya kondu.

Gecekondudan kurtuluşun ancak Demokratik Halk Devrimiyle çözüleceği ve şimdi az bir kesimin oturduğu modern evlerde tüm halkın otura cağı vurgulandı.

Ayrıca ülkemizde kendine "Marksist-Leninist", "proleter devrimci", "komünist" diyen birtakım gurupların da bu konuda takındıkları olumsuz ta vırlar ortaya kondu.

Son olarak gecekondu halkının vereceği tüm haklı mücadelelerin sonuna kadar destekleneceği belirtildi.

- YAŞASIN 1 MAYIS MAHALLESİ HALKININ ŞANLI 2 EYLÜL DİRENİŞİ !
- KAHROLSUN HALKIN GECEKONDULARINI BAŞINA YIKAN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ !
- GECEKONDU YIKILMAZ, HALK BUNU AFFETMEZ !

Köln

ÖĞRENCİ ARKADAŞLAR !

Bilindiği gibi geçen Perşembe günü okuldaki öğ renci kılıklı faşistler dışarıdan gelenlerin de yardımıyla bir öğrenci arkadaşımıza saldırdı - lar. Olayın gelişimi şöyle oldu :

Dersleri bitmiş olan birkaç öğrenci arkadaşımız sigara salonunda saz çalıp, türkü söylüyor lardı. Bu arada okulda okuyan bir faşistin kış kırttığı birkaç kendinibilmez bıçaklarla öğren ci arkadaşımıza saldırdılar. Diğer öğrenciler kavgayı önledi. Sonra kapının önünde bir daha saldırdılar, kavga yine önlendi. Ama üçüncü kez 6-7 kişi sustalı bıçaklarla saldırdılar. Bu kez olay yerinde bulunan öğrenci arkadaşlar müdaha le ederek saldırılara karşı koydular ve kendilerine Bozkurt diyen ırkçılar kaçtılar.

Öğrenciler, Arkadaşlar, Bacılar !..

Kimdir arkadaşımıza saldıranlar ? Bunlar MHP denilen faşist cinayet şebekesinin sahte sözle rine kanmış okulumuzdaki bozkurtlardır.

İzinde gittikleri MHP nasıl bir partidir ?

MHP kudurgan, gerici, halk düşmanı, işkenceyi ve zulmü kendisinden olmayan herkese uygulayan, bunu kendine temel alan faşist bir teşkilattır.

MHP programını Hitler'den alan, faşist köpek Hitler'in izinde yürüyen, Türkiye emekçilerini, gençlerini ırkçılık ve din sahtekârlıklarıyla kandırmaya, beynini yıkamaya çalışan ırkçı faşist bir partidir.

MHP; ÜGD, MİT, CİA, KONTR-GERİLLA gibi faşist örgütlerle birlikte Malatya'da, Sivas'ta, Kahramanmaraş'ta ana karnındaki bebelere kurşun sıkan, masum ve yoksul insanları katleden, hergün sokak ortasında bir devrimcinin kanına giren , evleri bombalayan, kahvehaneleri ve otobüsleri tarayan, otobüsteki yolcuları indirip kurşuna dizen bir cinayet şebekesidir.

MHP Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki yeminli uşaklığını yapan saldırgan, ırkçı bir teş kilatıdır.

İşte arkadaşlarımıza saldıranlar da böyle bir partinin satın aldığı beyni uyuşmuş lumpenlerdir.

Öğrenci Arkadaşlar !..

Bu faşistler hepimizin düşmanıdır. Bu saldırı hepimize gelen bir saldırıdır. Bunlar dün biri mize saldırdılar, yarın diğerlerimizi hedef al mayacaklarının garantisi nedir ? Biz maddi sorunları ağır olan ve bir an önce iş bulup çalışmak isteyen gençleriz. Bunun için okula geliyoruz. Bunlar öğrenimimizi engellemek iste - yen, okula bıçakla gelen (saldırganlıklarının isbatı değil mi ?), okulda huzursuzluk yaratmaya çabalayan, kız öğrencilere sarkıntılık eden, zayıf gördüklerini bıçaklayan, dövenlerdir. Bu kandırılmış kişileri iyi tanıyalım. Faşist bes lemelerin saldırılarına hazırlıklı olalım, BİR LEŞELİM, DİRENELİM !

Faşist cinayet şebekesinin örgütlenmesine, öğ rencilere karşı terör uygulamasına izin vermeyelim.

Okul idaresinin eğitimi engelleyenlere karşı tavır almasını isteyelim. Velilerimize Bozkurt adlı öğrenci bozmalarının bizi okutmak istemediklerini, dövmeye, hatta bıçaklamaya kalkış - tıklarını anlatalım.

FAŞİSTLERE KARŞI BİRLİK OLALIM MÜCADELE EDELİM !

BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER !

Jugendsozialwerk
Meslek Okulu Öğrencileri
KÖLN

Özgürlük meydanı

Belirgin karanlıktaki ilk soluk değil bu
İlk yankı da değil
Uzun devirler aştık
Böyle dolaştık:
Sızan kanlarımızla,
Yine sen yaşa özgürlük
Biz çok ölüm, zindan, sürgün gördük,
Dostlarımızı kendi elimizle gömdük.

Bir uğultu koptu meydan meydan
Yıkıldı yabansı sessizliğin duvarı:
Özgürlük, ekmek, uygarlık
Güneş, toprak, başak,
Eşitlik, kardeşlik, beraberlik.

Bir uğultu koptu meydan meydan
Yıkıldı yabansı sessizliğin duvarı
Sonra, yankısı
Sesimizi vuran kurşunun:
Sessizlik
Ses-siz-lik
Hem de ölüm, zindan, sürgünle birlik.

Az ilerde özgürlük meydanı
Daha kanlar kurumamış taşlarda
Daha kelepçeyle götürülen
Öldürülen
25. gencin görünümü
Ve bu meydanda haykırdığı son sözü unutulmamış,
Unutulmamış.

Az ilerde özgürlük meydanı
Ekmek, toprak, aşk ve güneş az ilerde.
Bir ses filizlendi gecede
-Gidelim-

Yüce bir uğultu koptu
Başladı kanın yürekte son çarpıntısı
Son sözünü söyledi
Gecede filizlenen bir ses
Sonra bir nefes gibi sustu uğultu:
-O ses vuruldu-
Vuruldu ekmek, güneş, kardeşlik
Amerikan yapısı bir tüfekle
Amerikan yapısı tüfek, siten bomba,
Amerikan yapısı miğfer, tabanca, kalkan, palaska.

Tümü birden sardı özgürlük meydanını
Milyonlarca yürek ve sancı
Bu karanlık zamanı yaşadı.
Yaşadı ulu heyecanı, gözleri yaşlı
Van, Urfa, Antep, Maraş
Anadoludan gelen
Ekmek ve güneş isteyen insan.

Bir kırmızı gül koymuşlar,
Hangi yüreğinde bahar,
Ayaklarında zindan olan
Yapmış bu suskunluğu ?

Bir kırmızı gül koymuşlar
Belki de unutmuşlar
Mermer merdivenlerinde
Beyazıt meydanının

Beyazıt meydanının dört köşesinde karanlık
Bir gömüt siyahlığı
Tek gül kırmızı
Gül gülüyor öylece merdivenin üzerinde.

Ekim ayının ortalarında TÖB/NY (Türkiyeli Öğ - renciler Birliği-New York) yayın organının 1979 yaz sayısı elimize geçti. Herşeyden önce, New York'taki devrimci ve demokrat öğrenci arkadaşlarımızın görüş ve faaliyetlerini özetleyen yayın organının çıkması ve bizlere kadar ulaşması sevindirici bir şey. ABD ile Batı Avrupa'daki Türkiyeli öğrenci örgütleri arasındaki coğrafi duvarı yıkmada yayın alışverişinin önemi küçümsenemez. Önümüzdeki dönemde çabalarımızın bu yönde artırılmasının halkımızın devrimci mücadelesine destek olacağı ve her iki kıtadaki yurtsever öğrencileri birbirine yakınlaştıracağı açıktır.

TÖB/NY'nin son yayın organı esas yönüyle demokratik ve devrimci bir muhtevaya sahip. Ancak arkadaşlarımız Türkiye'deki siyasi ortamı değerlendirirken; faşist baskıların arttığını, sıkıyönetimin halkımıza kan kusturduğunu, Ecevit hükümetinin ülkeyi emperyalistlere ve onların IMF gibi kuruluşlarına peşkeş çektiklerini, vs. vs. doğru olarak tesbit ve teşhir etmelerine rağmen, oku hedefine gönderememektedir. CHP ve Ecevit hükümeti konusunda, kanımızca, muğlak ve birbirleriyle çelişen görüşler ileri sürmektedirler. Örneğin "Başyazı"da (Sh.1) "üstelik bu faşist siyaset Ecevit'in reformist ideolojisine bulanarak, en gerici yasa ve baskı tedbirleri 'demokratik, anti-faşist' gibi gösterilmeye çalışılıyor ve ülkede izlenildiği gibi bütün gericiler tarafından destek görmektedir.", veya sahife 6'da:
"Ecevit'in emperyalistlerin direktiflerini hayata geçirmesi için aldığı bütün gerici-faşist tedbirler emekçi halkın üzerinde olan sömürü, baskı ve zulmü bir kat daha artırmış, yaşamayı imkansız hale getirmiştir."
veya sahife 5'te:
"İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve onların sözcüleri emperyalistlerin isteklerini şu veya bu şekilde yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmeden uygulama yoluna giriyorlar." denmektedir.

Yaptığımız alıntılarda da görüleceği gibi arkadaşlarımız Ecevit ve hükümetinin reformist bir hükümet mi, yoksa "emperyalistlerin direktiflerini hayata geçiren", "emekçi halkın üzerinde olan baskı, sömürü ve zulmü bir kat daha artıran", komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının "isteklerini şu veya bu şekilde yerine getirmekte bir an bile tereddüt etmeyen" özde faşist bir hükümet mi olduğu konusunda kesin bir kararları yoktur. Arkadaşlarımız, Ecevit ve hükümeti için "reformist ideolojiye bulanmış gerici bir hükümet" olduğunu söylemekte; diğer taraftan Ecevit hükümeti zamanında ülkemizdeki faşist diktatörlüğün zulüm ve saldırılarının gittikçe arttığından bahsetmektedirler.

Kanımızca çağımızda ve özel olarak ülkemizde hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin reformist olmaları, hizmet ettikleri sınıfların karakteri ile çelişir. CHP bugün esas yönüyle başta Batı Alman emperyalizmi olmak üzere Batı Avrupa' daki emperyalistlerin hizmetindeki komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliğinin siyasi temsilcisidir. Sadece geçen yıl içinde Türkiye'ye yapılan emperyalist sermaye ihracında Batı Alman emperyalistlerinin en büyük payı aldıkları dikkat çekicidir. Batı Alman sermayesi ABD sermayesini geride bırakmıştır. Yine arkadaşlarımız, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün bir devlet şekli olduğunu başyazıda açık olmasa da belirtmektedirler. CHP'nin bugün hakim sınıfların bir kliğinin temsilcisi olduğu da göz önüne alınırsa: CHP'nin reformculuğunun bir aldatmacadan, bir demagojiden öteye gitmeyen; onların faşist özünü halktan gizlemeye yardım eden bir gözboyama taktiğinden ileri gitmediği kolayca görülür. Eğer arkadaşlarımız "Ecevit'in reformcu ideolojisi" ile bunu kastediyorlarsa, bizce arkadaşlarımız kelimeleri yanlış seçmişlerdir. Bizce bu anlamda doğru kelimeler "reform maskeli faşist Ecevit hükümeti" olabilir. Aksi halde Ecevit'i reformculukla taltif etmek, Ecevit'in demagojilerine şu veya bu şekilde kanmak anlamına gelir. Kafa karıştırır.

Çünkü reformculuk (kelime anlamıyla) bugünkü düzeni değiştirmeye ve fakat sömürünün temellerini ortadan kaldırmamaya yönelmiş siyasi akımlar demektir. Bu da ancak proletarya dışındaki diğer halk sınıflarından birine özgü olabilir. Yoksa yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya sahip olan ülkemiz hakim sınıflarının klikle - rinden birinin değil. Onlar yapsa yapsa, demagoji ve sahtekârlıkla, reformizm maskesi kullanarak, halkımızın ve devrimcilerin görüşlerini bulandırmaya çalışabilirler. Onlara kanmayalım.

Bu yazımızın amacı aslında TÖB/NY yayın organının toptan eleştirisi değildir. Ancak önemli bir noktayı belirtmenin yararlı olacağını düşündük.

Yayın organından öğrendiğimize göre ABD'deki devrimci ve demokratik öğrenci arkadaşlarımızın ABD'nin çeşitli bölgelerinde örgütlenme çabaları artmıştır. Bizler halkımızın yurtdışındaki demokratik örgütlenmelerini her zaman sevinçle karşıladık, karşılıyoruz. Arkadaşlara devrimci başarılar dileriz.

TÖB/NY geçtiğimiz dönemde sıkıyönetimin kaldırılması, Kontr-Gerillanın dağıtılması, MHP, Ülkü Ocakları, vs.nin kapatılması, devrimci basın üzerindeki baskıların sona erdirilmesi ve yurtseverlerin serbest bırakılması için imza kampanyası açmış, çeşitli yerlerde kapalı salon toplantıları düzenlemede yer almış ve ABD'de Türkiye'deki faşizmi teşhir etme yolunda adımlar atmıştır. Arkadaşlarımızın çabalarını ve eylemlerini desteklediğimizi ve dayanışma içinde olduğumuzu bir daha belirtiriz.

Ancak, TÖB/NY'nin son kongresi sonrası yapılan faşist saldırı ve tahribat üzerine faşistleri teşhir ve tecrit kampanyasına TÖK-YD(ÖK) üyesi federasyon ve derneklerden sadece FTÖBün (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği) dayanışmamızı yazılı olarak bildirmesi TÖK-YD(ÖK)'nın önemli bir eksikliğidir. Bizler bunu yurtdışındaki öğrenci örgütleri arasındaki dayanışmanın tarafımızdan yeterince kavranmaması olarak

görüyoruz ve önümüzdeki dönemde ABD'deki Türkiyeli devrimci ve demokrat öğrencilerle dayanışmamızı artırma yönünde daha fazla çalışmamız gerektiğini tesbit ediyoruz.

– YAŞASIN YURTDIŞINDAKİ TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLERİN DEVRİMCİ DAYANIŞMASI !

– KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM !

BİRLİK
Yazı Kurulu

BAŞTARAFI SAHİFE 1'DE

sız" bir cumhuriyet mi, yoksa binbir bağlarla emperyalist güçlere bağlı bir yarı-sömürge mi olduğu meselesine açıklık getirmeye çalışacağız. Haklının ve doğrunun saflarında yer almak isteyen sizlerin bu gerçekler hakkında sağlam bilgi sahibi olmadan, halkımızın haklı mücadelesine gereken aktif desteği sağlamanızın mümkün olamayacağı düşüncesindeyiz.

– YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

– YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA !

TÖK-YD(ÖK)

BAŞTARAFI SAHİFE 6'DA

Yurtdışında çalışan yurtsever işçi ve öğrenciler olarak kavramamız gereken nokta, bu hainlerin özünde diğerlerinden hiçbir farkı olmadığıdır. İngiltere'deki sosyal faşist hainlerin yapmaya çalıştıkları, halk düşmanlığının daha ince, daha süslü biçimidir.

Onlar halk düşmanlıklarını her kılığa girerek sürdürmekte serbesttirler. Onları girdikleri kılıktan çıkarıp kara yüzlerini göstermekte biz devrimcilerin görevidir.

– KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL FAŞİZM !

– KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

Fransa'daki Türkiyeli Öğrencilerin Birliğini Güçlendirme ve Halkımızın Demokratik Halk Devrimi Mücadelesine Daha Etkili Destek Olma Yolunda;

TÖK-YD(ÖK) üyesi

F T Ö B

(Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği)

4. OLAĞAN GENEL KURULU

Tarih : 10-11 KASIM 1979

Yer : 4 Quai Finkmatt
67 000 STRASBOURG

Emperyalizmin Yoz Kültürü İle Mücadele ve Devrimci Halk Kültürümüzü Yayma Yolunda:

TÜRKİYE HALK GECESİ

Düzenleyenler :

F.T.E.D (Fransa Türkiyeli Emekçiler Der.)
F.T.Ö.B (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Bir.)

Devrimci Halk Ozanları
Folklor
Koro
Skeçler
Şiir ve slayt

Tarih : 18 Kasım 1979

Saat : 19 00

Yer : Cinama Palais de Glaces
37, Rue du Faubourg du temple
Metro Republique

BİRLİK'İ OKU, OKUT, ELEŞTİR! YAZI GÖNDER!

BİRLİK

TÖK-YD-ÖK

Üye federasyonlar:
ATÖF, BTÖF, FTÖB

Yazışma adresi: Kaiser Wilhelm Str. 252
41 Duisburg 11

Hesap numarası: I.AKALTUN DRESDNER BANK
ZWEIGSTELLE: DUISBURG-HAMBORN
KONTO NR:8264126400
BANKLEITZAHL:350 800 70

FİATI: 1 DM, 2 Fr, 30 p, 8 Sch